

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

3. DUBNA 2011

Z obsahu:

Povolání k jednotě Ducha

Z promluvy Benedikta XVI.

k římským seminaristům

4. března 2011

- strana 2 -

Zjevení

Panny Marie v Akítě

- strana 4 -

Před oltářem

Rozjímání

Conchity Armidy

- strana 5 -

Výkřik oveček

Odpověď jedné katolické

matky na pokus němec-

kých teologů, kteří by

chtěli novou církev

- strana 6 -

Ježíšovy vnitřní bolesti (2)

Kamila Battista Varano

- strana 7 -

Mlčení

Svaté rodiny

- strana 8 -

Vpád nebe

Cesta Johanneše Hamma

od studia dějin umění do

noviciátu v klášteře cister-

ciáků v Heiligenkreuz

- strana 8 -

Sára Salkaházi,

mučednice lásky

Daniela Kimličková

- strana 10 -

Interiér barokního kostela (k článku na str. 8)

Jestliže Bůh někoho posílá k lidem jako svého posla, provádí ho také svou mocí a svými znamením, která jsou něco jako jeho legitimace. K takovým pečetím patří především proroctví a zázraky. Proroctví vyprávějí o událostech a věcech, které člověku nemohou být známé, a zázraky

Editorial

představují zásahy, které se zcela vymykají lidským a přirozeným silám. Ani proroctví, ani divy nejsou jen něco jako exhibice, ale slouží sama v sobě dobru těch, ke kterým je Boží posel vyslán.

To platí v první řadě o samotném Božím Synu. I on dosvědčoval své poslání proroctvími a divy, které jsou neklamným svědectvím o jeho božství. Ježíš uzdravuje nepřehledné zástupy nemocných a neuživých a vyhání zlé duchy, kteří je sužují. Největším divem je ovšem jeho zmrtvýchvstání. Ježíšova proroctví dosvědčují jeho poslání a současně jsou vážnou výstrahou před katastrofálními důsledky, jaké postihnou jeho národ, když nepřijme svého Spasitele, na jehož příchod sám Otec připravoval Izrael čtyři tisíce let a k němuž směřují zcela jasně všechna proroctví a předobrazy v celých jeho dějinách.

Ale jak už řekl Simeon, Pán byl v Izraeli jedněm ku povstání a jiným k pádu. Ti, kteří mají srdce otevřené a touží po příchodu Mesiáše, vítají ho nejen jako toho, který přichází a všude dobře činí, ale také jako toho, který přináší spásu a vykoupění. Zcela opačné pocity a postoje vyvolávají jeho slova a jeho zázraky u těch, kteří se cítí jeho příchodem a vystoupením dokonce ohroženi. Chtěli by naopak v jeho skutecích a zázracích najít potvrzení pro své odmítání, chtěli by dokázat jeho spojení s Belzebubem, knížetem zlých duchů.

Janovo podrobné a přímo dramatické líčení epizody o uzdravení slepého od narození to ilustruje velmi názorně. Uzdravení všem velmi známého slepce přišlo farizeům víc než nevhod. Nejdříve by byli chtěli zpochybnit, zda uzdravený byl vůbec slepý. Když

se prokázalo, že jeho uzdravení je nesporné, nezbylo než znevážit osobu divotvůrce. Příznačné je zvláště jejich prohlášení o Ježíši Kristu: „O tom nevíme, odkud je.“ I negramotnému mládenci, který teprve hodinu vidí svět na vlastní oči, je zcela zřejmé, jak

travně se vzdělání židovští předáci brání přijmout něco, co je zcela evidentní: „To je věru podivné, že to nevíte! Je-li kdo ctitelem Božím a plní jeho vůli, toho Bůh slyší.“ Až zanedlouho uslyší tito zatvrzelí Ježíšovi odpůrci z jeho úst jednoznačné podobenství o zlých vinařích, sami nad sebou vynesou rozsudek: „Zlosyny zle zahubí a svou vinici pronajme jiným.“ Pán tento jejich vlastní soud potvrdí: „Království Boží vám bude odňato a dáno národu, který bude vydávat jeho plody.“ A evangelista dodává: „Porozuměli, že to mluví o nich.“ Tito tvrdošíjnější a pýchou zaslepení vůdci slepých se pravděpodobně nedožili toho, jak strašným způsobem se za čtyřicet let proroctví Mesiášovo naplní: na místě, kde se s ním tak hádali, nezůstal kámen na kameni, s jedinou výjimkou, a tou je dodnes „Zeď nářků“.

To, nad čím vyslovil svůj podiv uzdravený slepec, není ani dnes zvláštností. I když novodobé Boží posly provázejí znamení, o jakých od věků nebylo slyšáno, přece mohou často slyšet slova: „Ty nás chceš poučovat?“ Děsná apokalypsa, která postihla nečekaně daleké Japonsko, nám nemohla nepřipomenout proroctví, které zaznělo před čtyřiceti lety právě na této půdě. Je to proroctví velmi nelichotivé hned ze dvou důvodů: hovoří o katastrofálním stavu církve a o zdrcujícím zásahu Boží spravedlnosti. Kdo se zajímal o diskusi týkající se úplnosti tzv. třetího fatimského tajemství, vzpomene si, že předmětem sporu byly právě tyto dva argumenty: velká krize církve a apokalyptický trest. Kongregace pro nauku víry však uznala poselství

Dokončení na str. 13

Povolání k jednotě Ducha

Z promluvy Benedikta XVI.
k římským seminaristům 4. 3. 2011

Zachovávejte jednotu smýšlení, píše svatý Pavel ve 4. kapitole listu k Efezanům, o jejímž úvodu budeme rozjímat. Křesťanské chování je důsledek daru, je to uskutečňování toho, co nám bylo každý den darováno. Nicméně, i když jde o uskutečnění přijatého daru, nejedná se o automatický efekt, protože vůči Bohu jsme vždy ve stavu svobody, a proto uskutečnění daru je svoboda. Křest, jak víme, nezajišťuje sám o sobě spřádaný život: ten je plodem vůle a vytrvalého úsilí spolupracovat s darem, s přijatou milostí. A toto úsilí něco stojí, je to cena, kterou musí každý zaplatit. Proto se Pavel odvolává na svou současnou situaci: *Povzbuzuji vás tedy já, vězeň v Pánu...* (Ef 4,1) Následovat Pána znamená sdílet s ním jeho umučení, jeho Kříž, následovat ho až do konce, a tato účast na osudu Mistra s ním hluboce spojuje a posiluje oprávněnost apoštolova povzbuzení.

Nyní vstupujeme do centra našeho rozjímání, setkáváme se se slovem, které se nás zvláštním způsobem dotýká: *povolání*. Svatý Pavel píše: *Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali*. A opakuje to o něco dále, když říká: *Je jen jedno vytožené dobro, ke kterému jste byli povoláni*. Zde v tomto případě se jedná o povolání všech křesťanů, tedy o povolání křesťani: povolání patřit Kristu a žít v něm, v jeho těle. Do tohoto slova je vepsána zkušenost, ozvěna zkušenosti prvních učedníků, kterou známe z evangelia: když Ježíš procházel kolem jezera Galilejského, povolal Šimona a Ondřeje a pak Jakuba a Jana. (srov. Mk 1,16–20) A ještě předtím u řeky Jordánu po křtu, když si všiml, že Ondřej a ten druhý učedník jdou za ním, řekl jim: *Pojďte a podívejte se*. (Jan 1,39)

Křesťanský život začíná povoláním a zůstává vždy odpovědí, až do konce. A to ať už jde o dimenzi víry, nebo dimenzi konání: jak víra, tak jednání křesťana jsou odpovědí na milost povolání.

Mluvil jsem o povolání prvních apoštolů, ale při slově „povolání“ myslíme především na Matku každého povolání, nejsvětější Pannu, Povolanou par excellence. Obraz Zvěstování Panně Marii představuje onu zvláštní epizodu z evangelia, která má základní význam: obsahuje celé Mariino tajemství, celý její příběh, její život. A současně mluví o církvi, o její trvalé podstatě; a stejně tak o každém jednotlivém věřícím v Krista, o každé povolané křesťanské duši.

Musíme si zde být vědomi, že nemluvíme o osobách minulosti. Bůh, Pán, volá každého z nás, každý je povolán svým jménem. Bůh je tak velký, že má čas pro každého z nás, zná mne, zná každého jménem, osobně. Je to osobní povolání pro každého z nás. Myslím, že máme o tomto tajemství rozjímat různým způsobem: Bůh, Pán mě volá, zná mě, čeká na moji odpověď, tak jak čekal na odpověď Marie, jak čekal na odpověď apoštolů. Bůh mě volá: tato skutečnost by nás měla učinit pozornými k Božímu hlasu, pozornými k jeho slovu, k jeho povolání pro mne, abychom uskutečnili tu část dějin spásy, ke které volá právě mne. V tomto textu pak nám svatý Pavel naznačuje jeden konkrétní prvek odpovědi čtyřmi slovy: *pokora, mírnost, trpělivost, snášenlivost ve vzájemné lásce*. Snad bychom měli krátce rozjímat o těchto slovech, ve kterých je vyjádřena křesťanská cesta.

Pokora: Řecký výraz zní „tapeinofrosyne“. Stejně slovo používá Pavel v listě Filipským,

Dokončení na str. 12

Kámen úrazu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vy říkáte: Vidíme. A tak váš hřích zůstává.

Přečti si pozorně podrobné líčení dramatických událostí, které zcela nečekaně vyvolá Ježíšův soucit s hlubokou lidskou bídou. Už sama možnost účasti při této příležitosti je pro tebe velikou milostí.

Dnešní setkání s Ježíšem má totiž pro tebe mimořádnou důležitost, a proto je třeba prosit Ducha Svatého, abys přijal jeho pozvání nikoliv ze zvědavosti, nýbrž s opravdovou pokorou a učenlivostí. Jestliže tě trápí otázka, co je to, co nás může tak bolestně rozdělovat, můžeš dnes najít vysvětlující odpověď právě zde.

Vstoupíš totiž do situace, která rozděluje účastníky do dvou táborů, neboť jim nastává zrcadlo pravdy: Pán dnes veřejně prohlašuje, že přišel na tento svět soudit, aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli. Přišel tedy nejen uzdravovat, ale také usvědčit z hluboké duchovní slepoty ty, kteří jsou si příliš jisti sami sebou a kteří mají za to, že žádné uzdravení ani nepotřebují. Kdyby ses domníval, že se bez tohoto proměňujícího setkání obejdeš, vystavuješ se nebezpečí, že se sám zařadíš na stranu těch, kteří se zaslepeně domnívají, že vidí, ale přitom jejich hřích trvá.

Neboj se přiblížit k Ježíši jako ubožák. Neboj se připustit, že můžeš být slepý od narození, protože stále ještě nevidíš celou hloubku své vlastní bídy. Nemusíš se za to stydět ani před sebou, ani před druhými. Všechny tvoje neduhy a nedostatečnosti, i ty, kterých si nejsi vědom, nejsou znamením tvého odsouzení, nýbrž jsou pro Pána příležitostí, aby se i na tobě zjevily Boží skutky.

Z tvé strany je k tomu třeba jediného: aby ses zcela otevřel Pánu a důvěřoval mu.

Bláto, kterým Pán pomůže slepého, se jeví nevzhledné a ponižující jen lidským očím. Ty však je přijmi s vírou a vděčností. V plné důvěře v jeho nekonečnou moudrost, dobrotu a moc se podrob jeho slovu a vykonej to, co ti řekne: *Jdi a umyj se*.

Před tvým zrakem se náhle objevuje pravda, která tě naplňuje úžasem: až dosud zahleděn jen do sebe, bys ve skutečnosti slepý. Teď teprve vidíš, kdo jsi. Poznáváš, že ačkoliv jsi sám o sobě ničím, tvá důstojnost překračuje všechno pomýšlení, protože si tě od věčnosti zamilovala Láska, která ti dává účast na svém božství. Mohlo tě potkat něco většího? Tvým uzdravením však teprve začíná tvá spolupráce na zjevení Božích skutků.

Čím nápadnější je tvá proměna z nového vidění skutečnosti, tím protikladnější budou reakce, s nimiž se setkáš ve svém okolí. Nesmí tě překvapit, když zjistíš, že ne všichni budou sdílet tvou radost.

Boží skutky se nikdy netýkají pouze toho, na kom se nejdříve projeví. Je-li zázračně pomoci potřebnému, je to výzva pro všechny, aby chválili Boha. Proč by si Bůh nemohl vybrat největšího chudáčka za tlumočníka svého poselství? Ale bohužel, lidé, kteří pro své uspokojení zveličují své skutky, nelibě nesou, když se ukáže, že ty jejich jsou vedle Božích skutků ničím. Nesmíš se divit, když pak hledají všechny možné důvody, aby *Boží skutky* odstranili ze svých očí. Narazíš i na ty, kteří neradi vidí, když někdo prohlédl, protože se skrytě obávají, že by mohl vidět více a lépe než oni.

Je přitom přímo nápadné, čím všim si člověk může ospravedlňovat, že může i zjevné Boží skutky odmítat. Hledají se nesrovnalosti ve všem možném, jen jedno se nepřipouští: zda není třeba hledat chybu také ve svém vlastním postoji a vytáhnout si trám ze svého oka⁽¹⁾. Tragédie zatvrzelých je v tom, že odmítají uzdravení svého zraku, protože se bláhově obávají, že by patřili mezi slepé, kdyby prohlédli.

Přímou je provokuje upřímná a bezelstná prostota a usvědčující pravdivost těch, kdo vidí skutečnosti z Boží perspektivy a jsou tak posly Boží pravdy a milosti. Případá jim to nesnesitelné, a dokonce pobuřující. Takto zvolaná nevole může zajít hodně daleko: *Celý ses narodil v hříchu, a nás chceš poučovat?* Ale i kdyby tě vyloučili ze svého středu, nedej se tím odradit ani zastrašit. To všechno je Pánu známo a nesmí tě to tedy překvapit. Připravil na to přece své věrné: *Vyloučí vás ze synagogy, ano, přijde hodina, kdy každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha.*⁽²⁾

Ježíš tě však nezahrnul milostmi proto, aby tě přivedl do neštěstí. Ani když se pro nepřítel slepých ocitneš zdánlivě na holičkách, nejsi opuštěn. Pán si tě sám vyhledá, tak jako ti sám vrátil zrak. Je tedy na tobě, abys vyznal svou víru v *Syna člověka. Je to ten, který s tebou mluví*. Padni před ním na kolena a vzdávej mu chválu a dík. On je tvůj Páťř, nic ti nemůže scházet. I kdybys měl projít nejtemnější roklí, nemusíš se bát. Tvůj zrak nyní vidí, že i jeho hůl je tvou radostí⁽³⁾. Nyní totiž vidíš jasně, co jsi dříve neviděl: co by ti mohlo scházet, když tvůj Pán je s tebou?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 7,5; ⁽²⁾ Jan 16,2;

⁽³⁾ srov. žalm 23 (22)

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 16,6-7.10-13a

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když Samuel přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučují. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlupci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stáda.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnými očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaz ho; to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. čtení – Ef 5,8-14

Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká v Písmu: „Probuď se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvíti.“

Evangelium – Jan 9,1-41

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Po těch slovech plival na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe“ – to slovo znamená „Poslaný“. Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vidali žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?“ Jedni tvrdili: „Je to on.“ Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný.“ On řekl: „Jsem to já.“ Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?“ On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: „Jdi k Siloe a umyj se!“ Šel jsem tedy, umyl se a vidím.“ Ptali se ho: „Kde je ten člověk?“ Odpověděl: „To nevím.“ Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak na byl zrak. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím.“ Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachová sobotu.“ Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříš-

Dokončení na str. 11

Zjevení Panny Marie v Akitě

V 60. letech daroval jeden německý kněz obrázek Paní všech národů z Amsterdamu s japonskou verzí modlitby malému klášteru sester služebnic Eucharistie v japonské Akitě. Novicmistryně se díky této modlitbě uzdravila z těžké nemoci. Představená kláštera požádala z vděčnosti buddhistického sochaře, aby podle obrázku zhotovil dřevěnou sochu Paní všech národů. Tato socha se pak stala součástí mimořádných událostí. Krvácela z rány, která se otevřela na její pravé ruce, pronesla tři závažná poselství a dlouhou dobu prolévala slzy. Nadpřirozený charakter těchto událostí uznala církev oficiálně ještě dříve, než biskup Punt uznal autentičnost zjevení v Amsterdamu.

Protagonistkou zjevení v Akitě byla sestra Agnes Katsujo Sasagawa z řádu služebnic Eucharistie. Narodila se v roce 1931, konvertovala ke katolické víře ve věku 25 let. Mimořádné jevy začala prožívat v roce 1969.

Ačkoliv sestra Agnes byla zcela hluchá, uslyšela 12. června 1973 zřetelný hlas. Spatřila jasné světlo, které vycházelo ze svatostánku. Tento jev se opakoval po několik dnů. Poté se 28. června na její levé ruce vytvořila rána v podobě kříže, která byla velmi bolestivá a silně krvácela.

První poselství

Byl první pátek 6. července 1973. Ve tři hodiny ráno se jí zjevil anděl a řekl: „Neboj se. Jsem ten, který stojí po tvém boku, aby tě chránil. Pojď a následuj mne. Nemodli se jen za své hříchy, ale za odčinění hříchů celého světa. Svět velmi zraňuje Nejsvětější Srdce Ježíšovo svou nevděčností a svými zločiny. Rána na ruce Nejsvětější Panny je mnohem hlubší než tvoje. Pojďme do kaple!“

Když vstoupili do kaple, anděl zmizel. Sestra poklekla před

svatostánkem v hluboké adoraci. Pak se přiblížila k soše Panny Marie. Ihned uslyšela hlas, který vycházel ze sochy. Ačkoliv byla hluchá, uslyšela toto poselství Panny Marie:

„Moje dcero, moje novicko, dobře jsi mě uposlechla, když jsi všechno opustila a následovala mě. Je pro tebe bolestná choroba tvého sluchu? Tvůj sluch se uzdraví, buď si tím jista. Bolí tě rána na tvé ruce? Modli se za odpuštění hříchů všech lidí. Každá osoba v této komunitě je moje nenahraditelná dcera. Modlíte se dobře modlitbu služebnic Eucharistie? Pomodelme se jí spolu:

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, skutečně přítomné ve svaté Eucharistii, zasvěcuj ti své tělo a svou duši, abych byla zcela spojena s tvým Srdcem, které se obětuje každý okamžik na všech oltářích světa, aby vzdávalo chválu Otci a vzývalo příchod jeho království. Prosím tě, přijmi moji pokornou oběť. Použij mě tak, jak chceš, pro slávu Otce a ke spáse duší. Nejsvětější Matko Boží, nedovol, abych byla odloučena od tvého božského Syna. Prosím tě, braň mě a chraň jako svou zvláštní dceru. Amen.“ Po modlitbě uslyšela hlas:

PLAKALA JSEM CELÉ HODINY

Vítězka britské Big Brother Josie Gibson před šesti lety na naléhání svého milence podstoupila potrat. Dnes říká: „Věděla jsem ihned, že je to chyba, ale udělala jsem to kvůli němu. Plakala jsem celé hodiny. Nechtěla jsem potrat. Byla to chyba.“ Varuje ženy v podobné situaci: „Nenechte se přinutit nikým k potratu. Nakonec všechno dobře dopadne, když budete věrné svému srdci.“

KŘÍŽE VE ŠKOLKÁCH MOHOU ZŮSTAT

Rakouský ústavní soud vydal rozhodnutí, že umístění křížů v mateřských školkách neodporuje ústavě Rakouska. Kříž na veřejnosti není projevem toho, že by stát upřednostňoval jedno náboženství. Stejně tak neodporuje ústavě pořádání mikulášské nadílky. Náboženská výchova přispívá k rozvoji dětské osobnosti, a je tak v souladu s cíli společnosti.

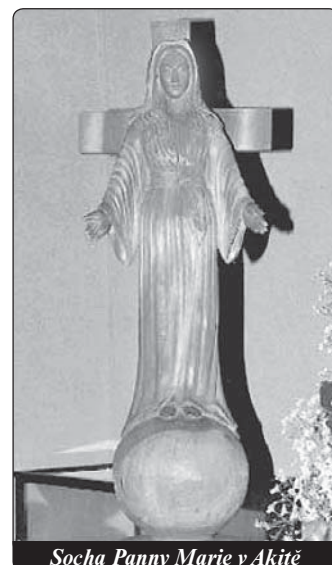
Kath-net

„Modli se za papeže, biskupy a kněze. Od okamžiku křtu ses vždy za ně s vírou modlíla. Pokračuj v této modlitbě velmi intenzivně! Vyprávěj svému představenému všechno, co se dnes stalo, a poslechni ho ve všem, co ti řekne. Bude tě žádat, aby ses modlíla s velkou horlivostí.“

Druhé poselství

První pátek 3. srpna 1973: výzva k modlitbě, pokání a obětí na usmíření Otce.

„Moje dcero, moje novicko, miluješ Pána? Miluješ-li Pána, poslouchej, co ti řeknu. Je to velmi důležité. Oznámiš to svému představenému. Mnoho lidí na tomto světě působí Pánu bolest. Toužím po duších, které by ho těšily a usmířovaly Otcův hněv. Toužím, moje dcero, po duších, které mají odčinovat svým utrpením, svou chudobou hříchy nevděčných. Aby svět mohl poznat Boží hněv, nebeský Otec chystá velký trest na celé lidstvo. Spolu se svým Synem jsem mnohokrát zasahovala, abych utišila Otcův hněv. Zabránila jsem seslání trestu tím, že jsem mu nabídla utrpení Syna na kříži, jeho nejdražší krev a duše, které vytvářejí řetěz duší – obětí. Modlitby, pokání a odvážné oběti mohou zmír-

Socha Panny Marie v Akitě

nit Otcův hněv. Toužím po tom, aby tak jednala i vaše komunita..., aby milovala chudobu, aby se obětovala a modlíla na odčinění nevděčnosti a urážek tolika lidí. Modlete se modlitby služebnic Eucharistie s vědomím jejich významu. Uvádějte je do praxe. Obětujte na usmíření hříchů všechno to, co Bůh sešle. Snaž se, aby všechny usilovaly podle svých možností zcela se obětovat Pánu. Je potřebná modlitba i v sekulárním institutu. Duše, které se chtějí modlit, ať se spojí. Není důležitá forma, ale buďte věrní a horliví v modlitbě, abyste těšili Místra.“

Po chvíli ticha: „Je pravda to, co si myslíš ve svém srdci? Jsi upřímně rozhodnuta stát se pošlapaným kamenem? Moje novicko, ty, která toužíš náležet bezvýhradně Pánu a stát se hodnou nevěstou svého Ženicha, vykonej své sliby s vědomím, že musíš být přibita na kříž třemi hřeby: Tyto tři hřeby jsou chudoba, čistota a poslušnost. Z nich je nejdůležitější poslušnost. Dej se vést v úplné odevzdanosti svým představeným. On bude vědět, jak tě pochopit a jak tě vést.“

Třetí poselství 13. října 1973 – výročí zjevení ve Fatimě

„Moje drahá dcero, poslouchej dobře, co ti chci říct. Buď o tom informovat svého představeného.“

Před oltářem

Po chvíli mlčení Madona pokračovala: „Jak jsem ti řekla, lidé nečiní pokání a nechtějí se zlepšit. Otec udeří strašným trestem na celé lidstvo. Bude to větší trest než potopa, takový, jakého nikdy nebylo. Z nebe spadne oheň a zničí většinu lidstva, dobré stejně jako zlé, neušetří ani kněze, ani věřící. Ti, kteří přežijí, budou tak sklíčení, že budou závidět mrtvým. Jediná zbraň, která vám zbývá, je růženec a Znamení, které vám zanechal můj Syn. Modlete se denně růženec. Modlete se růženec za papeže, za biskupy, za kněze. Ďáblovo dílo pronikne také do církve takovým způsobem, že se kardinálové postaví proti kardinálům, biskupové proti biskupům. Kněží, kteří mě uctívají, budou předmětem pohrdání a jiní kněží jim budou klást překážky. Chrámy a oltáře budou pustošeny. Církev se naplní těmi, kteří dělají kompromisy, a ďábel svede mnoho kněží a Bohu zasvěcených duší, aby opustili Pána. Démon bude neúprosný, zvláště vůči duším Bohu zasvěceným. Pomyšlení na ztrátu tolika duší je pro mě příčinou velkého smutku. Jestliže se hříchy ještě rozmnoží co do počtu i závažnosti, nebude pro ně odpuštění.

Směle to pověz svému představenému. On bude umět povzbudit každou z vás, abyste se modlily a plnily svůj smírný úkol. Vaši komunitu řídí biskup Ito.“ Pak dodala: „Chceš se na něco zeptat? Dnes je to naposled, co mluvím živým hlasem. Od této chvíle poslouchej toho, kdo je tvým představeným. Modli se mnoho růženců. Jen já vás mohu zachránit z neštěstí, která se blíží. Ti, kteří mi budou důvěřovat, budou zachráněni.“

13. října 1974, když se modlila před Nejsvětější svátostí, byla sestra Agnes náhle uzdravena ze své hluchoty. Sama telefonovala biskupu Itovi a mluvila s ním jako slyšící. Den nato potvrdil lékař, že má normální sluch. Po šesti měsících však znovu ohluchla. Bůh od ní žádal,

Nejčistší Panno, Matko Světla, dej, ať nás tento den Ježíš, Slunce našich duší, osvěcuje svými sladkými vnučutými.

Jak rychle plyne čas před eucharistickým Ježíšem! Jak letí ty okamžiky, když jsme zde, moje Lásko, u paty tvého trůnu a rozjímáme o tvé dobrotě, o tvé lásce, o tvých skrytých ctnostech!...

Co je to těch třicet minut nebe pro moji duši, která se Ti klaní, která se bojí, která vzdychá, aby přišla do tvé přítomnosti, která se stravuje láskou k Tobě a myslí jen na to, aby se Ti zalíbila, umírá touhou po tom, být u tvých nohou, rozjímat o tvých nekončících dokonalostech!

A přitom jak drahocenné skutky může vykonat za minutu duše v intenzivní lásce? Za minutu může vzbudit úkon dokonalé lítosti, ... může utišit útok, který zpomaluje pokrok duše, ... může se ponížít v pokoře, ... může plakat nad svými hříchy, ... může, ó můj Bože, může spasit duši tím, že se za ni obětuje a nabídne za její obrácení věčnému Ot-

aby přinesla tuto oběť. O Letnicích 1982 byla uzdravena definitivně ze své hluchoty.

Ode dne 4. ledna 1975 začala socha Panny Marie slzet. Až do 15. září 1981 se to opakovalo 101x. Monsignore Ito byl svědkem tohoto jevu. V den, kdy socha začala prolévat slzy, zjevil se sestře Agnes anděl a řekl jí:

„Nediv se, že Madona pláče. Každá jediná duše, která se obrátí, je drahá jejímu srdci. Projevuje svou bolest, aby oživila vaši víru, která je tak nakloněná k vlažnosti. Nyní, když jste viděli její drahocenné slzy, k její útěše šířte její úctu pro její slávu a pro slávu jejího Syna.“

Panna Maria si žádá smírné duše, duše, které se modlí a odčiňují hříchy proti jejímu Synu. Naše Paní zdůrazňovala důleži-

ci a božskému Slovu sama sebe se všemi svými zásluhami.

Kolik věci mohou udělat během své adorace! Kolik milostí obdržet! Kolik vin usmířit! A když pomyslím, kolik duší

by bylo na vrcholu svého štěstí, kdyby měly tak jako já privilegium trávit dlouhé hodiny u tvých nohou, jaká je to pro mě odpovědnost, až Ti jednoho dne budu skládat účty, můj Bože, že jsem promrhala tolik drahocenného času!

Dej, můj Milovaný, abych uměla čerpat užitek a zakoušet vděčnost za tolik milostí, které nezasluhuji: dopřej mi, abych mohla přicházet a klanět se Ti v té nejpanenštější nevinosti, abych nezastiňovala čistotu své duše ani nejmenším dobrovolným hříchem.

Andělé mají povinnost obklopovat tvůj svatostánek a já chci být andělem; proto jsem

tost růžence a ochotu přijmout od Boha cokoli (každodenní bolesti) a obětovat je na odčinění mnoha hříchů páchaných ve světě v této době. Naše Paní prosila zvláště o modlitbu za biskupy, kněze a řeholníky a o modlitby před Nejsvětější svátostí.

Biskup John Shojiro Ito

vtoupila do řeholního života, abych byla čistá, můj Ježíši, neposkvřněná jako lilie, abych byla světlo a záře, abych mohla bez uzardění přebývat před tvou tváří, klanět se ti, kontem-plovat Tě, odhalovat tvé pohledy a tvé i nejmenší touhy!

Ó nesrovnatelná Lásko! Můj adorovaný Ježíši! Sotva se moje duše začala před Tebou otevírat, uplynulo třicet minut a nastala hodina, která mě odloučí od tvého trůnu. ... Sotva jsem Ti začala svěřovat a přednášet své sliby, odhalovat Ti důvěrnosti své lásky, již hodiny oznamují nezbytnou povinnost opustit Tě, postoupit místo jiné duši, která je více hodná a horlivější než já.

Můj milovaný Ježíši, proč nemohu i já jako Jozue zastavit slunce v jeho běhu, abych Ti mohla déle říkat, jak Tě miluji?... Ale ani věčnost by nestačila, abych vyjádřila celou nesmírnost své lásky... Doufám, že v nebi Ti to budu moci říct!

Maria, naše eucharistická Paní, prosím Tě, zůstávej vždy se mnou v těch třiceti minutách lásky a smíru a uč mě mluvit s Ježíšem. Amen.

Conchita Armida

Před oltářem. Adorace č. 28

Překlad -lš-

Zjevení obdrželo církevní uznání

Biskup John Shojiro Ito z Niigata prohlásil 22. dubna 1984 zjevení v Akitě za autentické a nadpřirozené a povolil v celé diecézi uctívat Pannu Marii z Akity. V červnu 1988 potvrdil prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Josef Ratzinger rozhodnutí biskupa o autentičnosti zjevení. Prohlásil také: Poselství z Akity je poselství z Fatimy.

Podle zahraničních pramenů

Překlad -lš-

Pozn.:

Pro zájemce je k dispozici publikace vydaná nakladatelstvem MCM s.r.o. **Blahoslavená Panna Maria pláče v Japonsku (Akita)**. Cena 50 Kč.

Výkřik oveček

Víra je fuč! To je opravdová krize. Odpověď jedné katolické matky na pokus německých teologů, kteří by chtěli novou církev.

Míra se naplnila. Více než 220 dobře placených, převážně starších teologů, kteří si říkají katoličtí a kteří po celá desetiletí formují a ovlivňují katolický dorost kněží, pastoračních pracovníků, učitelů náboženství, postavilo se v pošetilem memorandu proti nezpochybnitelným pravdám víry a papežské nauky. Stručně řečeno, chtěli by více moci a více sexu. A prodávají nám to jako reformu.

Nic, co by bylo pro nás nové. Kdo z mé generace (narodila jsem se v době 2. vatikánského koncilu) věří ještě dnes v Krista, je už od školních let vystaven herezím. Ať už je to výuka náboženství, nedělní kázání, příprava na přijímání a biřmování, či liturgie, společenství mladých, sdružení žen nebo církevní tisk, zvykli jsme si, že pravdy víry a nauky jsou překrucovány, zkracovány, bagatelizovány, kreativně vykládány v opačném smyslu, anebo prostě popírány.

Privádějí nás tito memorandoví teologové, respektive jejich duchovní otcové, tímto způsobem k hlubší víře v Krista? Zcela opačně. Ti cestou výuky náboženství zaseli do našich dětských duší pochybnosti, ale ne, přímo nevěru. Zatímco s plnou vahou své domnělé vědeckosti popřeli, že by čtyři evangelia hovořila o skutečných událostech, a vystavili je místo toho tomu nejzdivočelejšímu výkladu, postarali se velmi účinně o to, že se nám nejen Ježíšova slova, ale sama jeho existence už nejeví věrohodná.

Víra a zbožnost se staly předmětem posměchu. Tato setba milionkrát vzešla. Průměrný dnešní německý pokřtěný připouští, že papež je dobrý člověk, ale poslouchá, pokud vůbec po-

slouchá, raději s horlivostí malý protiúčetelský úřad z Tübingenu nebo z Münsteru, na jejichž teologických fakultách dnes přece vědí lépe než sám Ježíš, co vlastně Ježíš chtěl. V nejlepším případě pokládá Ježíše za dobrého člověka, kterého poslal Bůh, aby nám pomáhal, jak si máme uspořádat šťastný život každý podle svého. Zde na zemi, samozřejmě.

O tom, že Ježíš jako Boží Syn vstoupil do lidských dějin, že nás naléhavě učil, že se vydal z lásky k nám nevýslovnému mučení a obětoval se, aby naše duše zachránil od věčné odloučenosti od Boha po smrti, zvané peklo, a přivedl nás do věčné blaženosti u Boha, zvané nebe, o tom většina z nás nemá vůbec žádnou představu.

„Huje, huje, huje, Bůh všechny miluje.“ Tak a podobně byl nám představen Boží obraz. Hřích, nezbytnost vykoupení, nebe, peklo, očištec atd. – všechno včerejší sni! Vyrostly tak dvě generace kritických „katolíků“, kteří nikdy v životě neměli v ruce katechismus, o tom, že by ho měli v hlavě ani nemluvě, a ti všichni velmi dobře znají velmi

citovanou katolickou morálku o sexu jen jako střepy z médií, protože soustavnou nauku církve se nikdy nedověděli ani od faráře, ani od učitele náboženství.

Protože nám nikdo neříká, že se svým soukromým životem můžeme před Bohem zcela ztroskotat, plyne pro nás z toho, že žádné vykoupení nepotřebujeme. Proto chápeme příkázání, včetně církevních, pouze jako doporučení, ale nikoliv jako něco, s čím bychom si měli dělat starosti. To je důvod, proč jsou kostely prázdné a zpovědnice ještě prázdnější. Víra je fuč! To je ta krize.

Z církevních daní se platí rostoucí biskupské aparáty. Tak se mohou skrze zástupy spolupracovníků vzdělaných na teologických fakultách šířit bludné názory celým košatým církevním organismem. Mnoho klíčových pozic na katolických akademických, vzdělávacích domech, biskupských ordinariátech a redakcích biskupských novin je obsazeno sympatizanty teologického memoranda.

Těžce pochopitelné je, že se to všechno dělo a děje před zraky a za odpovědnosti biskupů. Profesor dogmatiky Manfred Hauke, zasvěcený odborník v této oblasti, konstatuje: „Odpovědní v církvi, především mnozí biskupové, se po celá desetiletí chovali jako uživatelé počítače, kteří nepoužívají antivirovou

ochranu. Obrazně řečeno, »víry« pustoší počítač. Krize církve je především krize biskupů, kteří nedbají své odpovědnosti.“

Vypadá to tak, jako by zvýšenou odpovědnost, kterou dal biskupům koncil, předali dále Německé biskupské konferenci. Velká část biskupů se docela ráda schovává za kolektiv této konference. Jak jinak si vysvětlit, že proti současnému pozdvižení teologů, kteří nepožadují nic menšího než protestantizaci církve, se z 27 biskupů jednoznačně vyjádřilo jen několik málo?

Není snad prvním úkolem biskupů chránit církev před nepřáteli, jak vnějšími, tak vnitřními? Někteří biskupové, např. biskup Bode, vyslovují dokonce otevřené sympatie s „reformátory“, jiní přitakávají raději skrytě. Není tomu tak, že propuká dávno chystané schizma?

V této nouzové situaci zvoní na poplach laici a internet. Někteří spojení skrze facebook vzali rukavici hrozenou memorandisty na vědomí a spontánně vytvořili petici „Pro Ecclesia“, kterou adresovali biskupům a kterou může podepsat každý, kdo stojí věrně za církví a nástupcem svatého Petra. Čteme na internetu papežovy projevy a uvědomujeme si, co řekl jednou papež ještě jako kardinál:

„Zde se teprve projevuje demokratický princip, který je obsažen v jádru učitelského úřadu: je mu uloženo bránit víru prostých věřících proti moci intelektuálů.“

A tak v radostném očekávání papežské návštěvy v Německu spojujeme se on line my lidé, kteří se ani neznáme, ale máme společnou víru, která není individualistická ani selektivní, nýbrž vytváří společenství, neboť jde o víru církve, která prochází všemi časy a je stejně stará i mladá. A tak jsem s radostí a vděčností podepsala petici „Pro Ecclesia“ a odřekla naše církevní noviny.

Vatican - Magazin
Překlad -lš-

KDE CÍRKEV NEJVÍCE ROSTE

V severoindickém státě Arunachal Pradesh vzrostl podíl katolického obyvatelstva od roku 1975 na 40 %. Každý rok přijme křest asi 10 000 dospělých. Je zde 26 velkých kmenů a každý má 120 podskupin s vlastním dialektem. Původně byli všichni animisté. Pro křesťanství jsou velmi otevření. „Poznali, že v něm jsou naplněny jejich předpoklady a touhy. Chtějí někoho, kdo je miluje,“ říká biskup této oblasti George Palliparampil, salesián.

„AŽ VĚŘÍME, NEBO NEVĚŘÍME, ĎÁBEL EXISTUJE“

Tak zní podtitulek filmového hororu „Obřad“, o kterém se pochvalně vyjádřil L'Osservatore Romano. Film se promítá při studijním kongresu na téma „Exorcismus“ pod záštitou Kongregace pro posvátné obřady a Kongregace pro klérus od 28. března. Vatikánský list také znovu publikoval promluvu Pavla VI. na téma Démoni z 15. listopadu 1976.

Kath-net

Ježíšovy vnitřní bolesti (2)

Nejznámější dílo sv. Kamilly Battisty Varano, ve kterém zachycuje svá vidění vnitřního Ježíšova utrpení. Z pokory a touhy zůstat skryta, popisuje tyto své mimořádné mystické zážitky, jako by je znala z vyprávění jiné sestry.

Třetí bolest, kterou nesl Ježíš ve svém Srdci, je pro slavnou Pannu Marii.

Láskyplný a požehnaný Ježíš pokračoval:

„Poslouchej, poslouchej, moje dcero, musím ti ještě říct velmi hořké věci, zvláště o ostrém noži, který pronikl mou duši, tj. o bolesti mé čisté a neposkvrněné Matky, která pro moje umučení a smrt musela být tak zarmoucená a ztrápená, že nikdy nikdy nebyl a nikdy nebude tak zarmoucený jako ona.

Proto jsme ji v ráji právem oslavili a vyvýšili a odměnili nad všechny zástupy andělů a svatých.

Děláme to tak vždy: čím více zde na zemi někdo z lásky trpěl, byl ponižován a zničen sám v sobě, tím více je v království blažených Boží spravedlností vyvýšen, oslaven a odměněn.

Stalo se, že na tomto světě nebyla žádná matka ani žádná jiná osoba tak ztrápená jako moje milovaná a laskavá Matka, zde na zemi jí není a nebude žádná osoba podobná.

A tak jako zde na zemi mi byla podobná v utrpení a sklíčenosti, tak je mi v nebi podobná pro moc a slávu s výjimkou mého božství, které sdílíme jen my tři božské Osoby, Otec, Syn a Duch Svátý.

Ale věz, že všechno to, co jsem vytrpěl a snášel zde na zemi jako bohočlověk, vytrpěla a snášela také moje ubohá a nejsvětější Matka. S výhradou, že já jsem trpěl ve vyšším a dokonalejším stupni, neboť jsem byl Bůh a člověk, zatímco ona byla jen tvor, ve kterém není božství.

Její bolest mě tak sužovala, že kdyby se to líbilo mému Otci, bylo by pro mě lehčí, kdyby její bolesti padly na moji duši

a ona byla všech bolestí zbavena. Je pravda, že moje utrpení a moje rány byly jakoby zdvojnásobeny ostrým otráveným hrotem, ale byla by to pro mě ta největší úleva, kdyby jí nezbylo žádné utrpení. Ale protože moje nepopsatelné mučednictví mělo být zbaveno jakékoliv útěchy, nebyla mi dopřána taková milost, i když jsem o ni několikrát žádal se synovskou něžností a slzami.“

„Stačí, můj Pane, nemluv mi o bolestech tvé blažené Matky, protože cítím, že bych to nemohla snést. Stačí mi to na celý život, i kdybych mohla žít tisíc let.“

Čtvrtá bolest, kterou blažený Ježíš nesl ve svém Srdci pro svoji milovanou učednici Marii Magdalenu.

Ježíš proto už o tomto tématu dále nehovořil, protože viděl, že by to nemohla snést, a začal:

„A co myslíš, jakou bolest jsem snášel pro utrpení a sklíčenost mé milované učednice, blažené dcerušky Marie Magdaleny?

Nikdy bys to nepochopila ani ty, ani nikdo jiný, protože u ní a u mne mají svůj základ všechny svaté duchovní lásky, jaké kdy byly a budou. Neboť její dokonalost, vždyť jsem byl milující Mistr, a její lásku a dobrotu jakožto milované učednice mohu pochopit jen já sám. Takovou věc by nepochopil ani ten, kdo zažil svatou duchovní lásku, miloval a cítil se být milován. Nikdy totiž nedosáhl té míry, protože neexistuje takový Mistr ani taková učednice, protože Magdalena je pro mě jen jediná a žádná jiná, jen ona. Správně se říká, že po mé milované Matce nebylo osoby, která by tolik trpěla

pro moje umučení a moji smrt. Kdyby byl někdo, kdo by byl více zarmoucen než ona, byl bych se mu po zmrtvýchvstání zjevil dříve než jí. Ale proto po mé nejsladší Matce ona byla první, která musela být potěšena. Dopřál jsem svému nejmilovanějšímu učedníku Janovi, který radostně spočíval na mé nejsvětější hrudi během vytoužené intimní večere, aby jasně viděl mé zmrtvýchvstání a nesmírné ovoce, které vzešlo lidem z mého umučení a mé smrti. Přesto jakkoliv můj milovaný bratr Jan zakoušel bolest a utrpení mého umučení a smrti více než všichni ostatní učedníci, přesto si nesmíš myslet, že by předčil mou milovanou Magdalenu. Ona nebyla schopna pochopit tak vznešené věci jako Jan, který by nikdy nezabránil, ani kdyby mohl, mému umučení a mé smrti pro nesmírné dobro, které z toho vzešlo.

Ale u mé milované učednice Magdaleny tomu tak nebylo. Když viděla, jak jsem naposledy vydechl, zdálo se jí, že pro ni zmizelo nebe i země, pro ni byla ve mně všechna naděje, všechna její láska, pokoj a útěcha, neboť mě milovala nad všechnen řád a míru.

Proto také její bolest pokračovala všechen řád a míru. A protože jsem to mohl poznat jen já, nesl jsem to dobrovolně ve svém Srdci a zakoušel jsem všechnu něžnost, jakou je možno zakoušet pro svatou duchovní lásku, neboť mě milovala vášnivě.

A poslouchej, chceš-li to vědět, moji učedníci se po mé smrti vrátili ke svým sítím, kte-

ré opustili, protože nebyli ještě zcela odpoutáni ode všech pozemských věcí, tak jako od nich byla odpoutána svatá hříšnice. Ta se nevrátila ke světskému a nesprávnému životu, ale roznicena a stravována svatou touhou, i když nemohla doufat, že mě ještě uvidí živého, hledala mě mrtvého v přesvědčení, že žádná jiná věc se jí nemůže líbit a uspokojit ji, jen její drahý Mistr, ať už budu živý nebo mrtvý.

Že tomu tak je, to dokazuje skutečnost, že proto, aby mě našla třeba mrtvého, opustila živou přítomnost a společnost mé nejsladší Matky, která je tou nejvytouženější, nejvíce láskyhodnou, koho po mně mohla mít.

I vidění a sladké rozhovory s anděly se jí zdály ničím.

Taková by měla být každá duše, která po mně horoucně touží; nedat si pokoje ani odpočinku, jen ve mně samotném, ve svém milovaném Bohu. Ostatně bolest této mé požehnané drahé učednice byla tak veliká, že kdybych jí svou nejvyšší mocí nepodržel, byla by zemřela.

Tato její bolest se odrážela v mém vášnivém srdci, proto jsem byl pro ni velmi zarmoucený a sklíčený. Ale nedopusť jsem, aby trpěla méně, protože jsem z ní chtěl udělat to, co jsem z ní udělal, totiž apoštola apoštolů, aby jim oznámila pravdu o mém triumfálním zmrtvýchvstání, tak jak to oni pak oznámili světu.

Chtěl jsem z ní udělat zrcadlo, příklad, vzor nejblaženějšího kontemplativního života v samotě třiatřiceti let, neznámých světu, během kterých mohla zakoušet poslední city lásky, nakolik je možno je zakoušet a prožívat v tomto pozemském životě.

Toto všechno jsem prožil, pokud jde o bolest mé milované učednice.“

(Pokračování)

Překlad -lš-

Mlčení Svaté rodiny

Tradice nás učí, že obyvatelé svatého domku v Nazaretě spolu takřka nerozmlouvali.

Něžná nebeská zábava, kterou si představujeme jako součást Svaté rodiny, je jen dílem naší fantazie a neexistovala. Mezi nimi panovalo mlčení, které bylo hlubší než uzavřenost smutku nebo ticho v kartouze, kde se po chodbách ozývá jen hukot větrů mezi horskými štíty, ale všechno ostatní mlčí jako hrob.

Ježíšova slova byla velmi řídká. To byl důvod, proč je Maria tak pečlivě uchovávala ve svém srdci, protože byla tak vzácná. Když o tom přemýšlíme, poznáváme, že jinak tomu ani být nemohlo.

Jak by mohla Maria nemlčet? Tvor, který žil tak dlouho se svým Stvořitelem, nemohl mnoho mluvit. Její srdce bylo plné, její duše se podrobila mlčení.

Tricet let žila s Ježíšem, dlouhá léta, která byla pro Marii jako svatá extáze plná bolestné lásky. Bděla nad ním, když spal. Dávala mu jeho stravu, dívala se mu do očí. Stále jí zjevoval své srdce. Učila se, jak mu rozumět.

Všechna shoda s Bohem přešla do Mariiny duše. Víme přece, jak mlčenlivý je Bůh. V jejich vztazích, tak jak se vytvořily mezi Ježíšem a Marií, mezi Stvořitelem a tvorem, bylo mlčení řečí, která je více než slova.

Co by slova vyvolala? O čem by mohla vypovídat? Nesnesla by tíhu myšlenek matky a ještě méně tíhu myšlenek Syna. Hovořit by byla námaha, propad, sestoupení z hory jak u Marie, tak u Ježíše.

A proč sestupovat? Svatý Josef nic nepotřeboval. I on se zdržoval na hoře mlčení tak vysoké, že k němu nemohla dolehnout ani nejmenší ozvěna ze země.

*Frederik Wiliam Faber
Le Pied de la Croix, 3ème douleur, Paris: Ambroise Bray, 1858.
Překlad -lš-*

Vpád nebe Znovuobjevení svatostánku

Johannes Hamm je novicem v klášteře cisterciáků v Heiligenkreuz. Studoval dějiny umění a pomocné historické vědy na univerzitě v Mnichově. Tématem jeho dizertační práce byly barokní oltářní svatostánky v jižním Německu. S autorem vede interview redakce časopisu *Der Fels*.

Knihou „Barokní oltářní svatostánky“ jste vytvořil dílo působivé jak svým obsahem, tak vnější podobou. Jak jste se dostal k tomuto tématu?

Můj vedoucí doktorské práce mi nabídl pro moji dizertační práci dvě témata. Jedno se týkalo barokního sochařství v Salcburku a druhé svatostánků v jižním Německu. Protože jsem již zpracoval menší práci o svatostánkách a práce o sochařství jsem pokládal za jednodušší, rozhodl jsem se pro druhé téma. Cítil jsem však také, že téma svatostánků je aktuálnější a důležitější a že v podstatě všichni čekali na to, že se ujmu právě tohoto tématu. Pokládala mě za specialistu na barok, a i když nikoliv za příkladného, přece jen za praktikujícího katolíka, pro kterého je takové téma vhodné. Zkrátka, zdálo se, že je to vůle Boží, abych se znovu zabýval touto tematikou. Že aktualita tématu není jen výmysl, bylo mi jasné, když Jan Pavel II. vyhlásil v říjnu 2004 Rok Eucharistie.

Abyste pořídil tak velký počet krásných snímků, musel jste jistě podniknout mnoho cest a mnoho setkání, čímž jste se dostal do blízkosti svatostánků. Jaké zkušenosti jste přitom získal? Jaké byly postoje vůči tématu svatostánků?

Bylo třeba domluvit mnoho termínů, protože ve většině kostelů, pokud byly vůbec otevřeny, bylo nutno získat pro přístup do presbytáře zvláštní povolení. Docházelo přitom ke vzrušujícím setkáním s církevním personálem, někdy také s farářem. V odlehlejších oblastech to lidi

velmi těší, když se někdo zajímá o jejich kostel, protože jsou v kostele jako doma. Někdy měli lidé obavy, zda nechci se snímky svatostánků dělat nějaký obchod, přičemž by sami zůstali stranou, což byla k velkým investičním nákladům vlastně směšná představa. Všeobecně starší duchovní projevovali mnohem menší zájem než noví kněží, pro které byl svatostánek nejen umělecko - historický předmět a téma, ale také otázka týkající se eucharistické adorace a posvátné úcty.

Svatostánek se spolu s Eucharistií dotýká jádra katolické víry. Jak to ve své knize zdůrazňujete?

Knihy nese titul „Barokní oltářní svatostánky“, protože svatostánek v baroku stál na tom nejčestnějším místě církevní budovy, totiž na menze hlavního oltáře v presbytáři, kam směřuje celý prostor chrámu. Ikonografická výzdoba, kterou zpravidla tvoří adorující andělé, vzácné materiály, detailní výzdoba a celá forma a architektura

Kláster Heiligenkreuz (Rakousko)

Johannes Hamm

tura barokního svatostánku, to všechno svědčí o sestoupení nebes do pozemské oblasti v místě svatostánku. V úvodních kapitolách je také teologické pojednání o reformaci a protireformaci a správný výklad slov proměňování podle Písma svatého. Poukazují zde na historickou souvislost katolické reformy počínající v 16. století, to znamená obnovy víry, a umístění svatostánku na střed oltáře, na rozdíl od významně podřadného umístění svatostánku někde na stěně. Hovoří se zde o důležitém působení reformních sil, zvláště svatého Karla Boromejského v této oblasti, stejně jako o jezuitském požadavku co nejčastějšího svatého přijímání. Ústřední postavení Eucharistie je tedy zvýrazněno nejen v teologické oblasti, ale také v oblasti dějin a umění.

Hovoříte ve své knize o teologických programech, které vyjadřuje postavení svatostánku. Jaké hlavní linie se přitom projevují?

Nejčastěji se hovoří přímo o ustanovení Nejsvětější svátosti při poslední večeři. Jevilo se to jako důležité, poukázat na autoritu Boha a Písma svatého, o kterou se opírá církevní praxe podávání svatého přijímání. Dále je zde podstatná, ze středověku pocházející tradice a typologie stavět proti sobě starozákonní a novozákonní témata. Kristus přitom vystupuje jako Velekněz a obětní Beránek Nového zákona, a také jako nový Vůdce a Živitel Božího lidu. Důležitou roli sehrává kněž-

ství a obětní charakter mše svaté. Přítomní andělé zviditelňují klaněníhodnou důstojnost Boha pod způsobou chleba.

Často se stává, že po vstupu do katolického chrámu hledáme s námahou svatostánek, abychom se poklonili Pánu. Jak hodnotíte takovou situaci? Vidíte možnost zapojit svatostánek více do liturgie?

Ano, někdy je to skutečně problém. Nedávno jsem byl na jedné výstavě v betonovém kostele z 60. let ve Vídni. Svatostánek byl v jedné místnosti schované za stěnou, takže ho bylo možno najít jen po usilovném hledání. V jiných diecézích je problém v tom, že kostely jsou celé všední dny zavřeny. Ve vídeňském prostoru, kde nyní žiji, je situace o něco lepší, protože kardinál Schönborn je zásadně proti zavírání kostelů a podporuje osobní modlitbu před svatostánkem. Barokní svatostánky jsou zpravidla uzpůsobeny nejen pro uložení ciboria s hostiemi, ale také pro vystavení monstrance k adoraci. Těto možnosti důstojného vystavení Nejsvětější svátosti by se mělo bohatě využívat. Bohužel instalace některých masivních nových oltářů vytváří nepříznivý odstup mezi barokním oltářem a lodí. Pak nezbyvá než vystavit monstranci na novém oltáři.

Jaký osobní užitek jste získal ze své práce a co z toho může posloužit čtenářům?

Ujasnil jsem si, že Eucharistie je důležitým tématem v ekleziologickém dialogu. Je svátostí jednoty a souvisí s jinými svátostmi, především svěcením kněží. Bez jednoty interpretace Eucharistie není možná jednota církve. Proto je tak důležité, aby účastníci dialogu prostě neignorovali představy o tajemství Eucharistie. Je třeba pochopit, co katolická církev rozumí pod tajemstvím Eucharistie, totiž zpřítomnění Kristovy oběti na kříži na Kalvárii, bezvýhrad-

Svatostánek ve Valenze (Itálie)

né zástupné sebevydání božského Vykupitele za nás, ztracené tvory, je to dar nového věčného života ve společenství s Kristem. Tridentýský koncil, který vydal směrnice pro výstavbu barokních oltářních svatostánků, prosazoval formulaci, že v Eucharistii je přítomno Tělo a Krev, duše a božství Ježíše Krista. Tuto skutečnost výslovně potvrdil Kristus na počátku 20. století svatá Faustyně Kowalské v souvislosti s naukou o Božím milosrdenství. Já jsem pro svůj osobní duchovní život mohl čerpat užitek z práce o Eucharistii teprve po svém osobním obrácení a novém uspořádání vlastního života podle církevních příkazání.

Jeden současný interiér pro srovnání

MLADÍ VANDALOVÉ

Čtyři mladíci ve věku 13–16 let zpustošili katolický kostel ve městě Ersingen v biskupství Freiburg. Poškodili mnoho předmětů, mezi jiným také sochu svatého Antonína a sochu dalšího světce, které urazili hlavu. Kropenky naplnili svou močí.

Kath-net

Pak jsem pocítil také při adoraci před Nejsvětější svátostí Boží volání k exkluzivnímu společenství s ním, k tzv. Bohu zasvěcenému životu. Od té doby jsem poznal řadu lidí, kteří na základě nadpřirozené zkušenosti ze setkání s Nejsvětějším zažili obrácení a přijali povolání.

Nám dnes schází často nejen přiměřené znalosti katechismu, ale také prostá víra našich předků.

V barokních oltářních svatostánkách nacházím dětskou víru v představách obklopujících andělů. Myslím, že čtenářům knihy se přihodí něco podobného.

Jakou uměleckou hodnotu mají barokní oltářní svatostánky? Je možno říct, že v umělecké úpravě svatostánků je vyjádřena také krása katolické víry a krása církve?

Krásu katolické víry je podle mého názoru nejjasněji vyjádřena v osobní proměně ke svatému životu. Ale na cestě k této proměně může výrazně pomáhat krása věcí a jejich správné využívání. „Gratia supponit naturam – milost staví na přiroze-

nosti,“ říká svatý Bonaventura. Krásné a povznášející jsou ornamenty a postoje odevzdanosti, bohopocty, jásetu a chvály, jakou představují andělé a svatí.

Hlavní oltář, farní kostel v Pettenbachu (Rakousko)

Estetika umění může působit hojivě a blahodárně podobně jako hudba, která rozvíjí radost a nadšení.

Krásu víry vyznačuje ze svatostánků a oltářů také tím, jak lidé nešetřili náklady a námahou, aby oslavili Kristovo Tělo. Katolická barokní společnost se podobala Marii Magdaleně, která pro Tělo svého Pána nakoupila drahocenné masti, a to i při odmítavém postoji Jidáše, který se domníval, že by bylo lépe vynaložit tyto prostředky na sociální účely. Tento postoj štědrosti, a dokonce marnotratnosti pro Boží slávu je něco velmi krásného, zvláště v této době, kdy hrozí nebezpečí, že na tomto poli budeme spíše skrblit. Věřící křesťan, který dokáže svůj život k Boží slávě v modlitbě a v pomoci bližním takřka utopit, může očekávat, že se dočká odpovědi již v tomto pozemském životě. Já sám i přes všechny těžkosti a přechodné fáze skleslosti jsem dnes velice rád a jsem vděčný, že jsem mohl a směl podstoupit námahu této rozsáhlé práce o barokních svatostánkách.

Der Fels 3/2011

Překlad -lš-

Sára Salkaházi, mučednice lásky

Kdo byla Sára Salkaházi, jejíž pomník „In memoriam“ stojí na košickém hřbitově Rozália? Kdo byla ta, k jejíž památce vysadili v Jeruzalémě strom a která má v Budapešti památné místo a podíl na významné poctě jak v muzeu Dům teroru, tak v Muzeu holokaustu?

Často myslím na smrt... chci na ni myslet... abych ji uměla přimnout od Pána Boha v úplné pokoře, kdykoliv a za jakýchkoliv okolností, jakýmkoliv způsobem, se všemi bolestmi... tak, jak se to líbí Bohu - píše Sára ve svém deníku.

Po několika letech skutečně obětovala svůj život jako výkupné za spolusestry a za pronásledované.

Sestra Sára Salkaházi se narodila 11. května 1899 v Košicích a přesně za měsíc byla pokřtěna v domě svaté Alžběty v Košicích. Její otec Leopold (Lipót) byl majitelem známého hotelu Schalkház, její matka pocházela z Rakouska. Měla dva sourozence, staršího bratra Leopolda a mladší sestru Janu. Sára měla dva roky, když jí zemřel otec.

Matka zajistila dětem tu nejlepší výchovu. Po skončení základní školy studovala Sára na Učitelském ústavě sester voršilek v Košicích. Byla vtipná, veselá, u všech oblíbená, neměla nepřátele. Kdo se stal jejím přítelem, tomu zůstala věrná po celý život.

Vynikala ve slohových pracích a prokázala, že velmi dobře chápe nejdůležitější události a umí je popsat. Od mládí sledovala politické události, na všechno měla svůj názor a netajila se s ním. Během studijních let začala psát první články pod pseudonymem SIPHAX, které se objevovaly v *Košických večerních novinách - Kassai Esti Újság* a v různých maďarských periodikách v Československu. Její krátké články byly velmi čtené a nikdo netušil, že je psala dvacetiletá dívka.

Po skončení pedagogické školy vyučovala na státní škole v chlapecké třídě. Ale Sára necítila v sobě učitelské povolání, více se zajímala o osudy a rodinné poměry svých žáků. Stala se pro

ně opravdovou matkou - mnohdy to byly hladové a otrhané děti. Měla stále po ruce šití a knoflíky a opravovala potrhane šaty svých nezbedníků.

Ve volných chvílích navštěvovala rodiny, ráda se seznamovala s lidmi, se společenskými událostmi a sociálními problémy. Hledala kořeny, souvislosti a příčiny a převážná část jejího výdělků putovala do cizích kapes. Ochotně dávala, ale smutně konstatovala, že by bylo třeba změnit strukturu společnosti v jejích základech. Svoji hořkost, vzpuru a nespokojenost vyjadřovala ve svých člancích.

Po roku učitelské činnosti pracovala v úřadě akciové společnosti své rodiny, ale po krátké době si hledala jiné zaměstnání. Stala se knihvazačkou. Finančně na tom nebyla závislá, ale chtěla být zcela samostatná.

V roce 1919 se stala členkou Československé unie novinářů a vstoupila do Maďarské křesťansko-sociální strany. Její články se objevovaly v *Košických novinách* a později v *Pražském maďarském zpravodaji*.

Od roku 1926 se věnovala jen žurnalistice. Maďarská křesťansko-sociální strana jí svěřila funkci redaktorky časopisu *Nép - Lid*. Živě se zapojovala do veřejného života svého rodného města. Ve svých fejetonech a no-

velách pohotově reagovala na aktuální události.

V roce 1927 začala působit v Košicích Společnost sociálních sester, jejíž přední činností bylo pořádání sociálních kurzů. Na podzim 1927 ohlásila Společnost sociálních sester sociální kurz v domě Regina pacis, kterého se účastnila i Sára. V následujícím roce se seznámila se sestrami a sledovala jejich práci. Byla velmi opatrná a chovala se rezervovaně. Komunikovala s nimi tak, jako by ji víra nezajímala, i když denně přistupovala k svatému přijímání. Stále blíže se seznamovala s duchovním charakterem a sociálním posláním sester. To ji pomohlo utvrdit se v přesvědčení, že je povolána následovat Krista a zcela se zasvětit Bohu. V roce 1928 podala přihlášku do Společnosti sociálních sester a projevila tak rozhodnutí vykročit na cestu vnitřní svobody.

Měla již 29 let a dozrávalo v ní poznání, že výlučným cílem svého života nemůže učinit jen sebeuplatnění. Poznávala podstatu společenských problémů a chtěla zasahovat do jejich řešení. Nebyla se svou dosavadní činností spokojena a chtěla udělat něco více. V jejím srdci se ozval vnitřní hlas povolání.

Setkávala se v Košicích se zakladatelkou Společnosti soci-

Sr. Sára Salkaházi

álních sester Markétou Slachetovou, která na ni měla velký vliv. 6. února 1929 byla přijata do Společnosti. Po několika měsících seznamování začala noviciát v Szegvári v Maďarsku. Během noviciátu prošla vnitřním duchovním bojem. Ještě před složením slibů se cítila nehodná, nepřipravená. Modlila se: *Pane Ježíši, nejsem zde ze své vůle, ze svého rozhodnutí. Tys mě vybral a povolal. Dnes mi už nezbyvá než říct toto: Chvála Pánu Bohu. Aleluja, aleluja, aleluja.* O Letnicích 8. června 1930 složila první sliby. Jako motto si vybrala jediné slovo: Aleluja.

Po složení slibů se vrátila do Košic. Pracovala v Charitě, měla velmi mnoho práce, ale nepřestávala psát. Vydávala časopis *Katolická žena - Katolikus Nő*. Organizovala sociální kurzy, pořádala duchovní cvičení pro mladé dívky. Věnovala se ženám, vychovávala je a připravovala na praktický život v rodinách a ve společnosti.

Na podzim 1932 byla přeložena do Komárna, kde vykonávala podobnou práci jako v Košicích, ale za mnohem těžších okolností. Po dvou letech se vrátila do Košic. Ve stejném roce ji biskupové Československa pověřili organizováním maďarských katolických dívek a žen na území ČSR.

V roce 1934 se v sestře Sáře probudila touha po misijní činnosti v Latinské Americe. Aby mohla uskutečnit tuto touhu, musela změnit státní občanství, a proto odešla do Budapešti. Ale druhá světová válka a politická situace ve střední Evropě zne-

Sestra Sára Salkaházi se svými spolusestrami

možnily Sárin odjezd do Brazílie. Napsala si do svého deníku: *Už ani o to neprosím, abych se dostala na misie do Brazílie, prosím jen o to, abych mohla svatě žít a svatě sloužit Bohu.* O Letnicích 1940 složila věčné sliby. Jejím novým mottem bylo „Aleluja! Ecce ego, mitte me! – Aleluja! Hle, zde jsem, pošli mne!“

Psal se rok 1943. Násilí a pronásledování nevinných lidí nemělo hranic. Byl vydán zákon o „čisté rase“, na jehož základě neúprosně deportovali a vraždili příslušníky židovského národa a ty, kteří je ukrývali nebo jim jakkoliv pomáhali nebo projevíli nesouhlas s fašistickými metodami.

V březnu 1943 po obsazení Maďarska německým vojskem nastalo velké pronásledování. Sestry byly zapojeny do záchranných akcí. Kolem 1000 osob jim vděčí za záchranu svého života, Sáře asi 100. Všechny domy sester v Budapešti i na venkově byly plné pronásledovaných.

Zakladatelka zapojila do záchranných akcí celou Společnost. Vypracovala nový plán záchranných akcí, který byl z lidského hlediska nemožný. Sestry ho přijaly, ale nebyly uchráněny přirozeného strachu. Věděly, co je při odhalení čeká. Doufaly však v Boží pomoc. Dobrovolně pomáhaly. Každá sestra věděla, že riskuje život. V této činnosti nejvíce vynikala Sára. To jí mohlo přivést k rozhodnutí obětovat svůj život za spolusestry. Obětovala svůj život jako výkupné. Sestra Sára rozmyslela střízlivě, jasně a jednoduše. Logikou jejího sebeobětování bylo: Jsem Kristova snoubenka. Když Ježíš dal svůj život z lásky k nám, i my musíme dát život za své sestry a za pronásledované.

Stále silněji se v ní ozývala touha, aby se mohla obětovat pro případ, že by nastalo pronásledování církve, Společnosti a sester. Dostala souhlas od svých představených a duchovního vůdce. V přítomnosti sestry Markéty, generální před-

ný člověk dělat taková znamení!“ A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?“ On odpověděl: „Je to prorok.“ Židé však tomu nechtěli věřit, že byl slepý a že nabyl zraku, až si zavolali rodiče toho uzdraveného slepce a zeptali se jich: „Je to váš syn, o kterém vy říkáte, že se narodil slepý? Jak to, že teď vidí?“ Jeho rodiče odpověděli: „Víme, že je to náš syn a že se narodil slepý. Ale jak to přijde, že teď vidí, to nevíme, a kdo mu otevřel oči, to my nevíme. Zeptejte se jeho. Je dospělý, ať mluví sám za sebe!“ To jeho rodiče řekli, protože se báli židů. Židé se už totiž usnesli, aby každý, kdo Ježíše vyzná jako Mesiáše, byl vyloučen ze synagogy. Proto jeho rodiče řekli: „Je dospělý, zeptejte se jeho.“ Zavolali tedy ještě jednou toho bývalého slepce a řekli mu: „Vzdej Bohu chválu! My víme, že ten člověk je hříšník.“ On odpověděl: „Zda je hříšník, to nevím, ale vím jedno: že jsem byl slepý, a teď vidím.“ Zeptali se ho tedy: „Co s tebou udělal? Jak ti otevřel oči?“ Odpověděl jim: „Už jsem vám to řekl, ale jak byste to neslyšeli. Proč to chce-

stavené, pronesla 14. září 1943 v kapli Ducha Svatého v mateřském domě Společnosti v Budapešti tuto svou modlitbu sebeobětování:

Ó tajemná Nejsvětější Trojice, já se dnes z vděčnosti a lásky ke Společnosti nabízím jako oběť Společnosti pro případ, že by nastalo pronásledování Církve, Společnosti a sester a v plánu tvé prozřetelnosti podle tvého nejmoudřejšího rozhodnutí by nebyla moje smrt.

Přijmi moji smrt se vsí bolestí jako výměnu za život sester, zvláště starých a nemocných a slabých a za můj hříšný a ubohý život. Ušetři jejich životy a ušetři je mučení, hrozeb, zvláště však nevěrnosti vůči tobě, Církvi, povolání a Společnosti. Kdyby v plánu tvé Božské prozřetelnosti byla zahrnuta moje smrt, i v tom případě přijmi můj život a smrt jako oběť za ně. (...)

Ó můj sladký Ježíši, nyní v pokoji přijímám takovou smrt, jaká

te slyšet znovu? Chcete se snad i vy stát jeho učedníky?“ Osopili se na něj: „Ty jsi jeho učedník! My jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomhle však nevíme, odkud je.“ Ten člověk jim odpověděl: „To je skutečně divné, že vy nevíte, odkud je – a otevřel mi oči. Vím, že hříšníky Bůh neslyší, ale slyší toho, kdo je zbožný a plní jeho vůli. Od věku nebylo slyšáno, že by někdo otevřel oči slepému od narození. Kdyby tento člověk nebyl od Boha, nic by nedokázal.“ Řekli mu: „V hříších ses celý narodil a ty nás chceš poučovat?“ A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?“ Odpověděl: „A kdo je to, Pane, abych v něho uvěřil?“ Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví.“ On na to řekl: „Věřím, Pane!“ a padl před ním na kolena. Ježíš prohlásil: „Přišel jsem na tento svět soudit: aby ti, kdo nevidí, viděli, a kdo vidí, oslepli.“ Slyšeli to někteří farizeové, kteří byli u něho, a řekli mu: „Jsme snad i my slepí?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: »Vidíme.« Proto váš hřích trvá.“

se ti bude líbit, spolu se vším doprovodným soužením, bolestmi a mukami. Amen.

Sestra Sára byla tehdy vedoucí dělnického domu v Budapešti, ve kterém bylo ubytováno mnoho pronásledovaných, kteří se neměli kam uchýlit. Sestry se sešly 27. prosince v jednom pokoji k rannímu rozjímání. Sestra Sára hovořila o třech možnostech mučednictví:

* Jsou takoví, kteří nepřijímají mučednictví vědomě, ale vytrpí ho, jako mučednictví svatých nevinítek.

* Jiní zase přijímají mučednictví, ale nevytrpí ho, protože Pán Bůh je od toto uchránil, jako svatý Jan, kterého ponořili do vroucího oleje.

* Nakonec jsou takoví, kteří je vědomě přijímají a vytrpí mučednictví pro Krista jako svatý Štěpán, prvomučedník.

Sestry, které ji poslouchaly, nevěděly, že sestra Sára už ve svém srdci přijala mučednic-

tví a byla připravena se obětovat. Sestra Sára zase nemohla vědět, že její jméno je už na listině těch, kteří mají být tentýž den zatčeni a popraveni.

V onen den sestra Sára spolu se sestrou Hedvikou při návratu domů zpozorovaly, že dům je obstoupen fašisty. Byla ještě možnost se otočit a zachránit se. Sestra Hedvika navrhla Sáře útek, ale ona to nepřijala a vstoupila do domu. Podle obyčejné mířily do kaple, ale v tom jim zabránili. Obyvatelé byli shromážděni ve sklepním krytu, kde je legiti-movali. Když se setra Sára představila jako odpovědný správce domu, postavili ji mezi vybrané a krátce nato odvedli. Cestou pověřila sestru Hedviku zastupováním, dokud se nevrátí. Když šla kolem kaple, vytrhla se z řady a vstoupila do kaple, padla na kolena a hluboce se sklonila. Věděla, že její oběť byla přijata a že nadešla její hodina. Voják ji drsným způsobem vyvedl z kaple. Spolu s dalšími pěti oběťmi ji naložili do kamionu a večer odvezli na břeh Dunaje. Tam jim poručili vystoupit, svléci se do naha a svázali je drátem. Těsně před popravou padla sestra Sára na kolena, obrátila se čelem ke katanům a s velkým znamením kříže obrátila oči k nebi. Všechny oběti zastřelili a těla vhodili do Dunaje. Nikdy nebyla nalezena.

Bůh evidentně přijal oběť své dobrovolné mučednice. Sestry Společnosti už nikdy nebyly znepokojovány a žádná další nepřišla o život. Mohly pokračovat ve své činnosti. Sestra Sára bděla nad svými sestrami i během komunistické diktatury. Sestry sice žily v ilegalitě, ale celou dobu přijímaly nová povolání, přitahovaná jejich duchem lásky a příkladem sestry Markéty Slachtové, zakladatelky.

Sestru Sáru Salkaházi prohlásil v Budapešti za blahoslavenou kardinál Peter Erdő, primas maďarský, 17. září 2006. Byla to první beatifikace v maďarském hlavním městě.

www.socialnesestry.sk

POVOLÁNÍ K JEDNOTĚ DUCHA - pokračování ze str. 2

když mluví o Pánu, který se ponížil a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži (srov. Flp 2,7-8). Pokora tedy není jakékoliv slovo, nějaká skromnost, ale je to slovo christologické. Následovat Boha, který sestoupil až ke mně, který je tak velký, že se stal mým přítelem, pro mne trpěl a zemřel. Takové pokoře se máme naučit: pokoře Boží. To znamená, že se máme vždy vidět v Božím světle; současně tak můžeme poznávat velikost lidské osoby, milované Bohem, ale i svoji vlastní malost, svou ubohost, a chovat se tedy správně, nikoliv jako páni, ale jako služebníci. Jak říká svatý Pavel: *Ne že bychom chtěli u vás panovačně rozhodovat ve věcech víry, ale jen bychom rádi přispěli k vaší radosti.* (2 Kor 1,24)

Mírnost: V řeckém textu je slovo „prautes“ a stejný výraz slyšíme v blahoslavenstvích: *Blahoslavení pokojní, protože oni dostanou zemi v dědictví.* (Mt 5,4) Ve čtvrté knize Mojžíšově nacházíme potvrzení, že Mojžíš byl nejmírnější člověk na světě, a v tom směru byl předobrazem Krista Ježíše, který o sobě řekl: *Jsem tichého a pokorného srdce.* (Mt 11,29) Také zde slovo „mírnost“, „sladkost“ je christologické slovo, které opět zahrnuje následování Krista. Protože jsme ve křtu připodobněni ke Kristu, máme se podobat Kristu, nacházet tohoto ducha mírnosti bez násilí, abychom přesvědčovali láskou a dobrotou.

Velkodušnost: „Makrothymia“ hovoří o šlechtnosti srdce, nebýt minimalisty, kteří dávají jen to, co je nezbytně nutné: dávejme sami sebe se vším, co máme, a tak také porosteme ve velkodušnosti.

Snázejte se navzájem v lásce: To je příkaz pro každý den, snášet jeden druhého s jeho vlastní odlišností, snášet se tak s pokorou a učit se tak pravé lásce.

A teď udělejme krok dále: Za slovem povolání následuje rozměr církevní. Hovořili

Papež Benedik XVI. na návštěvě římského semináře 4. 3. 2011

jsme o povolání chápaném zcela osobně: Bůh mě volá, zná mě, čeká na moji osobní odpověď. Ale Boží volání je také povolání do společenství, je to povolání církevní, Bůh nás volá do společenství. Duch Svatý vytváří tělo a sdružuje nás v tomto jediném těle. (...)

Ptáme-li se po hlubokém smyslu slova „povolání“, vidíme, že ono je jednou z bran přístupu k trinitárnímu tajemství. Zatím jsme mluvili o tajemství církve, jediného Boha, ale otevírá se také trinitární tajemství. Ježíš je prostředníkem povolání Otce, které se uskutečňuje v Duchu Svatém. Křesťanské povolání má nutně trinitární formu, ať už v rovině osobní, nebo v rovině církevního společenství. Tajemství církve je ožíváno silou Ducha Svatého, to je dynamika povolání v širším a věčném slova smyslu, počínaje Abrahamem, který jako první uposlechl Božího volání a odpověděl na ně s vírou a skutkem (srov. Gn 12,1-3), až k Mariinu: „Jsem služebnice“, což je věrný odlesk odpovědi Božího Syna v okamžiku, kdy přijímá od Otce povolání, aby sestoupil na svět (srov. Žid 10,5-7). A tak „v srdci“ církve, jak by řekla svatá Terezie z Lisieux, povolání každého křesťana je povolání trinitární: tajemství setkání s Ježíšem, vtěleným Slovem, skrze které nás Bůh Otec volá do společenství se sebou, a k tomu nám chce darovat svého Svatého Ducha, neboť právě díky Duchu můžeme odpovědět Ježíši a Otci autentickým způsobem ve vnitřním reálném vztahu synovství. Bez

Ráda bych vám sdělila svou cestu víry, která změnila celý můj život. Jsem mat-

ka dvou dětí, samoživitelka. Má dcera i syn byli pokřtěni před dvěma lety. V období svého pozhnaného stavu jsem prožívala velmi těžké chvíle, kdy jsem zůstala na všechno sama, a tudíž jsem začala více přemýšlet nad smyslem svého života. Nacházela jsem stále více klidu při návštěvě našeho farního kostela, kde jsem mohla čerpat novou duchovní posilu, která mi pomáhala překonat i ty největší životní překážky. Mé rozhodnutí pro Boha uzrálo natolik, že jsem oslovila našeho pana děkana s prosbou, zda by mne mohl seznámit se základy víry, a prohloubit tak ještě více můj vztah k Bohu. Kromě setkání na přípravách jsem dostala k pročení katechismus Život z víry, Písmo svaté a Kancionál. Duchovní příprava trvá už rok a půl. Pan děkan mne také seznámil s kmotrou mých dětí, která má hodně podobné životní podmínky, a tak se navzájem povzbuzujeme na své cestě k Bohu. Má cesta k Pánu Bohu byla dlouhá a věřím, že ve svátosti křtu se ještě více prohloubí a vyústí i v přijetí svátosti biřmování.

Marcela

Na pokračování uveřejňujeme příběhy konvertitů, jak jsou zachyceny v dopisech olomouckému arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi. Děkujeme za jeho laskavé svolení k jejich zveřejnění. Z důvodu zachování anonymity uvádíme pouze křestní jméno autora.

dechu Ducha Svatého se prostě povolání nedá vysvětlit a ztrácí svou životní mízu.

A nyní je zde poslední krok. Forma jednoty podle Ducha Svatého vyžaduje, jak jsem řekl, následování Krista, konkrétní shodu s ním a jeho jednáním. Apoštol píše: *Buďte všestranně pokorní, mírní a trpěliví a snáejte se navzájem v lásce,* a připojuje, že jednotu je možno zachovat *poutem pokoje* (Ef 4,2-3).

Jednota církve není dána jednou „šablonou“ od věčnosti, nýbrž je plodem svornosti, společným úsilím jednat jako Ježíš v síle jeho Ducha. Je zde komentář svatého Jana Zlatoústého, velmi krásný úryvek. Zlatoústý komentuje obraz „pouta“, „pouta pokoje“ a říká: „Je krásné toto pouto, jímž se spojujeme jak jeden s druhým navzájem, tak s Bohem. Není to řetěz, který zraňuje. Nedává pouta na ruce, nechává je svobodné, dává jim větší prostor a větší odvahu.“ (*Omélie sull'Epistola agli Efesini 9, 4, 1-3*) Nacházíme zde evangelijní paradox: křesťanská láska je pouto, jak jsme řekli, ale pouto, které osvobozuje! Obraz pouta nás vede do situace svaté-

ho Pavla, „vězně“ „v poutech“. Apoštol je v poutech pro Pána, jako sám Ježíš se stal otrokem, aby nás osvobodil. Abychom zachovali jednotu ducha, musíme si osvojit chování oné pokory, mírnosti, velkodušnosti, které Ježíš dosvědčil svým utrpením: je třeba mít ruce a srdce svázané poutem lásky, jaké on sám přijal kvůli nám a učinil se naším služebníkem. To je ono „pouto pokoje“. A svatý Jan Zlatoústý ještě říká ve svém komentáři: „Připoutejte se ke svým bratřím, ti, kteří jsou takto spoutáni v lásce, všechno snáze snázejí... Tak to On chce, abychom byli spoutáni jedni s druhými nejen proto, abychom byli v pokoji, nejen abychom byli přáteli, ale abychom byli všichni jedna jediná duše.“ (*tamt.*)

Pavlov text, o kterém jsme rozjímali, je velmi bohatý. Podal jsem vám některé podněty k rozjímání. Prosme Pannu Marii, Matku důvěry, aby nám pomáhala kráčet s radostí v jednotě Ducha.

Bollettino Vaticano
5. března 2011

Překlad -lš-

z Akity za věrohodná a dokonce prohlásila, že tato poselství jsou pokračováním Fatimy. V roce 2000 se však na tuto skutečnost oficiálně jakoby zapomělo a připomínat ji neoficiálně bylo označeno za nežádoucí.

Učini nás tisíce a tisíce obětí v zemi vycházejícího slunce vnímavějšími k varováním, jakých se nám dostalo? Když jsme svědky, jak nečekané a zničující může být Boží dopuštění, a když už ani optimisté nemohou zavírat oči před vážným stavem církve, neměli bychom ve světle těchto skutečností znovu věnovat zvýšenou pozornost všem poselstvím Matky Boží, La Salettu počínaje? Akita je pokračováním Fatimy, jak řekl sám kardinál Josef Ratzinger, ale ona je především přímým pokračováním Amsterodamu. Matka Boží tu i tam k nám přicházela, vždy jako Boží posel, který ví, o čem mluví. Všimněme si, jak zcela aktuálně nám dnes znějí Mariina slova 60 let stará: „Proste všichni Ducha Svatého, aby vstoupil do světa. Svět je v rozkladu. Velcí tohoto světa se ženou za mocí a smýšlejí materialisticky. Lidé jsou vedeni špatným směrem. Podívej se na všechny národy: Nikde není pokoj a mír. Všude napětí, všude strach. Přejde doba pohanství, popírání Boha, hadi, kteří se pokoušejí tento svět ovládnout.“ „Přicházím do této doby jako Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně. Řekni všem, že nadešel čas! Na svět musí přijít Duch Svatý. Ať papež neváhá se svými závěry!“ „Satan je knížetem tohoto světa. Drží pevně, co může. Proto musela v této chvíli přijít Paní všech národů, Ona je Neposkrvněná Početí, proto je Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně. Slyšíte to dobře, teologové?“ „Budu stát při Svatém otci, budu mu pomáhat. Dostane se mu síly, aby všechno dovršil!“ Kdo má uši k slyšení, slyš!

-Iš-

Je to více než výmluvně, že autoru výpravné knihy *Barokní svatostánky v jižním Německu* se jakoby odměnou dostalo od Pána povolání k Bohu zasvěcenému životu. Zavedl si ho do kvetoucího kláštera cisterciáků v Heiligenkreuzu u Vídně. Právě z oněch svatostánků ho oslovila zhmotněná opravdovost, zbožnost a víra, jakou naši předkové vložili do oněch jedinečných artefaktů reformního posttridentského období. Byla to výmluvná reakce na protestantskou reformaci, která vedla k popření autentického a ústředního pojetí a postavení Eucharistie a která do středu pozornosti postavila samotného člověka. Radost z víry, která se tak výrazně projevila v novém uměleckém slohu baroku, čerpala svou sílu z nejbohatšího zdroje, z prožívaného vědomí Boží přítomnosti, která má nejen duchovní, ale přímo fyzický základ v reálné přítomnosti Božího Syna pod svátostnými způsoby. Tato radostná víra se projevila i v přesvědčení, že tomuto z lásky k nám trvale přítomnému Bohu je třeba dát v chrámě to nejčestnější místo a připravit mu také důstojný trůn. Umělecká výzdoba hlavních oltářů a na nich svatostánků uváděla sama o sobě věřícího jakoby do předsíně nebe, kde se andělé a svatí ustavičně klanějí svému Pánu a Bohu. Pobyt v takovém prostředí, které výmluvně vypovídá o tom, že jeho tvůrci dali Bohu a jeho slávě to nejlepší a nejdražší, co uměli a měli, je pro mne naléhavou výzvou, abych udělal totéž.

Osamělé stoly dnešních chrámů, na nichž v jednom rohu stojí váza a v druhém dvě svíčky, nevypovídají o radosti a nadšení z víry, nepřipomínají ničím nebe, tím méně Boží přítomnost, ale spíše stůl někde doma. Křečovitě snahy zajistit i takto ochuzenému oltáři prvenství mezi ostatními vedly nejednou k smutným obměnám obrazoborectví, které necitelně a těžce poškodilo vzácné kamenné svěd-

ky opravdové víry a zbožnosti našich předků i jejich památku.

Není to důkaz, jak daleko má dnešní víra k jejich víře? Výstižně to vyjadřuje jeden farní časopis, ve kterém čteme: „Když jsme byli malé děti, tak jsme získali dojem, že do kostela chodíme kvůli Pánu Bohu, kvůli Pánu Ježíši, aby tam nebyl sám. Postupem času jsme přišli na to,

Na slovíčko

že to tak úplně není. Do kostela nechodíme za Bohem, ale kvůli sobě, a to nejen kvůli jednotlivci, ale kvůli sobě jako lidé navzájem.“ Hedwig von Beverfoerde (str. 4) vystihla velmi dobře, odkud se vzala taková změna smýšlení a víry: „Cestou výuky náboženství i nedělních kázáních se již do našich dětských duší zasévají pochybnosti, ba přímo nevěra.“ „Tato setba milionkrát vzešla.“ Při četbě jejího pádného dopisu dnešním německým nespokojeným teologům přijde člověku mimoděk na mysl trefná odpověď, kterou uzdravený slepec usadil farizeje podrážděné jeho uzdravením. Autorka mluví o Německu, ale zahrádkáři znají dobře, co umí plevel. Rozlézá se do široka, i přes hranice zahrady. Názory načerpané u sousedů nepodléhají celní kontrole.

Pokud lidé začali chodit do kostela za lidmi, pak ovšem není divu, že jich ubývá. Společenství lidí mohou přece najít i jinde. Chyba je, jestliže je sám kostel ani nikdo jiný neupozorňuje ani dostatečně nepřesvědčuje, že zde mohou najít něco víc než lidi. Naopak, když zde vidí, že ústřední Boží trůn byl zrušen a odsunut někam stranou, nemůže to neovlivnit jejich vztah k Bohu. Přicházejí do kostela jako do společenského sálu, kde se posadí a čekají, až začne program; moderátor programu je na začátku uvítá a na závěr jim poděkuje za společenství.

I když od dob, kdy se stavěly barokní svatostánky, uplynula

celá staletí, skutečnost je i nadále taková, že náboženství nemáme k tomu, abychom hledali sebe. Slovo „náboženství“ má již ve svém kmeni obsaženo, že jde o naše zaměření *na Boha*, tedy o naši odpověď na jeho jednání, na jeho hlas a na jeho pozvání. Je to tedy reakce na něco, co si neurčujeme my, ale sám Bůh, a to nikoliv podle měnící se nálady nebo panující módnosti, ale přímo tím, čím je od věčnosti do věčnosti sám v sobě.

Kdo dokáže vystoupit z bludného kruhu sebestřednosti a upřímně se zahledí do Boží tváře, zjistí, že Bůh není pro nás nic cizího ani vzdáleného, ale že je lidštější než my sami. Stačí se začíst do jeho osobních vyznání o své lásce k Marii Magdaleně. (str. 11) Takové horoucí a něžné lidské city k bývalé hříšnici by člověk čekal spíše od takřka bezhlavě zamilovaného mládence než od samotného Božího Syna. Čím se však tento zamilovaný Bůh podstatně liší od lidského mládence, je skutečnost, že touží stejnou měrou milovat všechny a přímo prosí, aby s ním sdíleli a opětovali jeho lásku. Konkrétním zhmotněním této Ježíšovy touhy splynout se všemi lidmi je dar Eucharistie.

Takto zjevoval Ježíš svaté Kamile svůj vytoužený vztah k člověku v době, kdy si Luther nevěděl rady se svým svědomím a vyřešil to způsobem, který tragicky roztrhl Kristovu církev. Jen blázen by se mohl domnívat, že to stejný Duch promlouval k Lutherovi ve věži i ke svaté Kamile. Po ovoci jejich poznáte je. Nikoliv *sola fides*, ale *solus amor*, nikoliv *sola Scriptura*, nýbrž *sola Eucharistia* je zdrojem a zárukou Ježíšovy milosti. Kdo nám může ukázat cestu k nápravě? Ke komu půjdeme? Jedině k Tomu, který má slova věčného života.

-Iš-

Pozn.:

Sola fides – pouze víra

Solus amor – pouze láska

Sola Scriptura – pouze Písmo

Sola Eucharistia – pouze Eucharistie

Pondělí 4. 4. 2011: 6:05 Octava dies (617. díl) 6:35 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 7:10 Putování modrou planetou: Kanada BC 7:45 Přejeme si... 8:00 P.S. 8:30 Návštěva hlavního představeného v Africe [P] 8:55 Sedmihlásky 9:00 Divadélko Bubáček (10. díl) 9:10 Cesty za poznáním: Mekong Delta 9:20 Ratiboř, valašská dědina 10:00 Hudební okénko (5. díl) 10:30 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 11:00 Noekreace aneb Vandrování (81. díl) 11:10 Noeland (37. díl) 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: Kukaččí vejce II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice [P] 13:35 Octava dies (617. díl) 14:05 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 14:20 CHKO Blanský les - Vyšenské kopce 14:40 Ekoauto (16. díl) 14:55 Bez hábitu: Řád menších bratří - františkáni [P] 16:00 H2Onews (120. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 V posteli chit-chat (7. díl) 17:00 NOeparáda (115. díl) [L] 17:50 Exit 316: Selhání [P] 18:10 Slovenští redemptoristé v Rumunsku 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky: Modrý z nebe [P] 18:40 Cesty za poznáním: Victoria falls 18:50 Dobrý muž ze Saratova [P] 19:20 Maribor - Kostel světla 19:30 Přejeme si... 19:45 H2Onews: Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 20:00 U Pastýře [P] 21:00 Na koberečku (103. díl) [P] 21:10 Kříž svatého Františka 21:50 Chudí Páně - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 22:50 Noekreace (81. díl) 23:00 Svět ze hřbetu koně 23:30 Octava dies (617. díl) 0:05 Otazníky: Tajemství víry 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 5. 4. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO 7:25 Modlitba křížové cesty 7:45 Cesta k andělům: Boris Jirků 8:35 Škola tmou 8:55 Příběh jedné továrny ve městě K [P] 9:10 Cesty za poznáním: Taroko Gorge 9:25 Ztracená ovečka 9:50 Divadélko Bubáček (10. díl) 10:05 Octava dies 10:35 Chudí Páně - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: Modrý z nebe 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hudební okénko (5. díl) 12:40 Maribor - Kostel světla 12:50 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: O galaxiích, 2. díl 13:40 Putování modrou planetou: Kanada BC 14:15 Moderní kancelář 14:25 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Mystické Benátky [P] 16:50 Příběh jedné továrny ve městě K 17:05 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 17:35 Ve jménu Ježíše: Ambrož a císař 18:00 Noeland (37. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (4. díl): O červeném balónku [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Zikův svět zvířat (4. díl): Na farmě 19:10 Noekreace (81. díl) 19:20 Židovský hřbitov v Rousínově 19:40 Zpravodajské Noeviny: 5. 4. 2011 [P] 20:00 Misijní magazín (4. díl) 20:55 Přejeme si... 21:10 Po stopách Ježíše Krista (2. díl): Jan Křtitel [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Ekoauto (16. díl) 22:15 U NÁS: Výtvarné umění a moravský folklór 23:05 Obec Šurovce [P] 23:15 P.S. 23:40 Tatman 0:05 Benefiční koncert pro Ukrajinu 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 6. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Řád menších bratří - františkáni 7:20 Noekreace (81. díl) 7:30 Kříž svatého Františka 8:00 Zelená energie 8:15 Noeland (37. díl) 8:45 Sedmihlásky 8:50 Maribor - Kostel světla 9:00 Pro vita mundi: Leo Židek 9:50 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 10:20 Pět roků poté 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ekumenická porota 13:10 Dobrý muž ze Saratova 13:45 P.S. 14:10 Větrák 14:15 Modlitba křížové cesty 14:35 Na koberečku (103. díl) 14:45 Divadélko Bubáček (10. díl) 14:55 Sedmihlásky 15:00 Cesty za poznáním: Victoria falls 15:10 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOeparáda (115. díl) 16:50 Cesty za poznáním: Vatnajokull 17:00 GOODwillBOY VI. (7. díl) [P] 17:40 Exit 316: Selhání 18:00 Octava dies 18:30 Maminčiny pohádky: O hejtmanovi a jedovatém býli I. [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 U NÁS: Výtvarné umění a moravský folklór 19:35 Toulání 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Mauricius - nová hranice [P] 20:20 Noční univerzita: Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela [P] 21:15 Odvaha v tichosti 22:20 H2Onews 22:30 Tygři oceánů (6. díl) [P] 23:00 Noekreace (81. díl) 23:10 Generální audience papeže

Benedikta XVI. [P] 23:40 CHKO Blanský les - Vyšenské kopce 0:05 H2Onews 0:15 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 7. 4. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Dobrý muž ze Saratova 6:50 Mauricius - nová hranice 7:10 Hudební okénko (5. díl) 7:40 Cesty za poznáním: Mystické Benátky 8:05 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 8:20 Židovský hřbitov v Rousínově 8:35 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 9:05 V tieni času 9:55 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: O hejtmanovi a jedovatém býli I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO 13:15 Ratiboř, valašská dědina 13:55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:25 Pro vita mundi: Leo Židek 15:10 Návštěva hlavního představeného v Africe 15:35 Škola tmou 15:55 Zpravodajské Noeviny 16:10 Misijní magazín (4. díl) [P] 17:05 Putování modrou planetou: Kanada BC 17:40 Odtaz po tvojom [P] 17:50 Noekreace aneb Vandrování (81. díl) 18:05 Zikův svět zvířat: Na farmě 18:30 Maminčiny pohádky: O hejtmanovi a jedovatém býli II. [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Cesta k andělům: Boris Jirků 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Jak potkávat svět (1. díl) [L] 20:50 Na koberečku (103. díl) 21:00 P.S. [P] 21:25 Přejeme si... 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Cesty za poznáním: Mekong Delta 22:10 Octava dies 22:45 NOeparáda (115. díl) 23:35 Ztracená ovečka 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 GOODwillBOY VI. (7. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 8. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (81. díl) 6:30 NOeparáda (115. díl) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (15. díl) 7:40 Ekoauto (16. díl) 7:55 CHKO Blanský les - Vyšenské kopce (9. díl) 8:15 Modlitba křížové cesty 8:35 Cesty za poznáním: Victoria falls 8:45 Noční univerzita: Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela 9:40 Skanzen Řepora 10:05 Na koberečku (103. díl) 10:15 U Pastýře 11:15 Ve jménu Ježíše: Ambrož a císař 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: O hejtmanovi a jedovatém býli II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Obec Šurovce 12:30 Na koberečku (103. díl) 12:40 Kříž svatého Františka 13:15 Závěrečný galakonzert festivalu Moravské Budějovice 14:40 Mauricius - nová hranice 15:00 Modlitba křížové cesty 15:25 Dobrý muž ze Saratova 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Příběh jedné továrny ve městě K 16:30 Putování modrou planetou: Kanada BC 17:10 Židovský hřbitov v Rousínově 17:25 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 18:00 Noeland (37. díl) 18:30 Maminčiny pohádky: O osklivé Pepině I. [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 GOODwillBOY VI. (7. díl) 19:25 Přejeme si... 19:45 H2Onews [P] 20:00 Noemova pošta 2011: duben [L] 21:35 Cesty za poznáním: Victoria falls 21:50 Nedělní čtení: 5. neděle postní [P] 22:20 Cesta k andělům: Boris Jirků 23:10 Odtaz po tvojom 23:20 Tygři oceánů (6. díl) 23:50 H2Onews 0:05 Misijní magazín (4. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 9. 4. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Misijní magazín (4. díl) 7:10 Škola tmou 7:30 Mauricius - nová hranice 7:50 Sedmihlásky 7:55 Divadélko Bubáček (10. díl) 8:05 Ve jménu Ježíše: Barbaři v Římě [P] 8:30 Sedmihlásky 8:35 Noeland (37. díl) 9:05 Zikův svět zvířat: Na farmě 9:35 NOeparáda (115. díl) 10:25 GOODwillBOY VI. (7. díl) 11:05 JuniorTV Kopřivnice (15. díl) 11:25 Kříž svatého Františka 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 5. neděle postní 12:55 Přejeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Mystické Benátky 13:40 Jak potkávat svět (1. díl) 14:25 Noekreace (81. díl) 14:35 Ztracená ovečka 15:00 P.S. 15:25 Hudební okénko (5. díl) 16:00 H2Onews 16:10 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 16:25 Svět ze hřbetu koně 16:55 Cesty za poznáním: Taroko Gorge 17:05 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:35 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 18:10 Národní park Podjany - povodí Klaparova potoka (10. díl) [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky: O osklivé Pepině I. 18:40 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 19:10 Příběh jedné továrny ve městě K 19:25 Nedělní čtení:

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme našemu panu faráři P. Pavlu Haluzovi, že přistavením klekátek umožnil nám věřícím přijímat svaté přijímání na kolenou.

S radostí tak chceme následovat Svatého otce v jeho úctě a lásce k Eucharistii. Bohu díky.

Vděční farníci z Brna-Žebětína

BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ - DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY NABÍZÍ

27. 4. - 2. 5. 2011 - Šestidenní duchovní obnova pro seniory a lidi středního věku s P. Ing. Miloslavem Fialou OPræm., Marianum - Janské Lázně.

9. - 12. 5. 2011 - Duchovní obnova pro seniory a osamělé seniory s Mons. ThLic. Bohumilem Kolářem, Marianum - Janské Lázně.

9. - 16. 7. 2011 - Pobyt pro prarodiče s vnoučaty - I. turnus, Marianum - Janské Lázně.

16. - 23. 7. 2011 - Pobyt pro prarodiče s vnoučaty - II. turnus, Marianum - Janské Lázně.

20. - 27. 8. 2011 - Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt - III. turnus.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mob.: 737 215 328, e-mail: dcs@diecezhk.cz, web: www.dcskh.cz

5. neděle postní 20:00 Život za život 21:30 Pro vita mundi: PhDr.h.c. Pavel Žák 22:20 Putování modrou planetou: Mexiko [P] 23:00 Bez hábitu: Řád menších bratří - františkáni 0:05 Ratiboř, valašská dědina 0:40 Návštěva hlavního představeného v Africe 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 10. 4. 2011: 6:05 Evangelium: 5. neděle postní [P] 6:15 Nedělní čtení: 5. neděle postní 6:45 Odtaz po tvojom 7:10 Jak potkávat svět (1. díl) 7:55 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 8:25 Příběh jedné továrny ve městě K 8:40 Židovský hřbitov v Rousínově 8:55 Dobrý muž ze Saratova 9:25 Cesty za poznáním: Mystické Benátky 9:55 Svědek naděje: Denver a Toronto 10:20 Evangelium: 5. neděle postní 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě: děkanát Olomouc [L] 11:30 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 11:40 Na koberečku (103. díl) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Hudební okénko (6. díl) [P] 13:40 Pro vita mundi: PhDr.h.c. Pavel Žák 14:30 Noční univerzita: Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela 15:30 Exit 316: Selhání 15:45 Po stopách Ježíše Krista: Jan Křtitel 16:20 Noekreace (82. díl) [P] 16:30 Zikův svět zvířat: Hmyz, hadi, šneci [P] 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (38. díl) [P] 17:30 Ve jménu Ježíše: Barbaři v Římě 17:55 Divadélko Bubáček (10. díl) [P] 18:10 GOODwillBOY VI. (7. díl) 18:50 Evangelium: 5. neděle postní 19:00 Mauricius - nová hranice 19:20 Čteme z křesťanských periodik 19:25 Odtaz po tvojom 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Koncert Pavly Čichoňové [P] 21:35 Léta letí k andělům: P. Jan Hanák 21:55 Cesty za poznáním: Vatnajokull 22:10 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: O galaxiích, 2. díl 22:50 Obec Šurovce 23:00 Nedělní čtení: 5. neděle postní 23:30 Odtaz po tvojom 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Kříž svatého Františka 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Květný pátek – hlavní pouť k počtě Panny Marie Bolestné 15. 4. 2011 – Sloup v Moravském krasu. Mše sv. v 5, 6, 7, 8, 9, 10.30 a 18 hod. Ve 13 hod. křížová cesta a svátostné požehnání. Ve čtvrtek 14. dubna v 18 hodin přípravná mše svatá.

Česká křesťanská akademie v Opavě ve spolupráci se Slezskou univerzitou a s Klubem sv. Anežky pořádá přednášku **Roberta Krumphanzla (Praha): Tradice, rodina, osoba a další hodnoty v díle Vladimíra Neuwirtha.** Kde: aula Slezské univerzity v Opavě, Na Rybníčku 1. Kdy: úterý 5. 4. 2011 v 17.00 hod.

Česká křesťanská akademie v Opavě ve spolupráci s jednotou Orla ve Slavkově pořádá přednášku **Mgr. Lukáše Průši (Ostrava): Postní rozjímání s básněmi Mons. Josefa Veselého.** Kde: orlovna Slavkov u Opavy (areál fary). Kdy: neděle 3. 4. 2011 ve 15.00 hod.

Česká křesťanská akademie v Opavě ve spolupráci s jednotou Orla ve Slavkově pořádá přednášku **Mgr. Jany Richterové (Opava): IKONA – PROSTOR TAJEMSTVÍ.** Kde: orlovna Slavkov u Opavy (areál fary). Kdy: pátek 15. 4. 2011 v 19.00 hod.

MŠE SVATÉ NA SVATÉ HOŘE U PŘÍBRAMI

9. 4. Postní duchovní obnova. Program: 9.00 přivítání, katecheze, kající pobožnost, adorace, příležitost ke svátosti smíření, 11.00 mše svatá, 12.00 koncert v rámci postní duchovní obnovy. Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30. Nácvik v 16.00 vede P. Tomáš Roule.

17. 4. Květná neděle. V 9.00 a 11.00 začíná mše svatá zehnaním ratolestí na náměstí a průvodem. Hudba při mších sv. v 9.00 a 11.00: P. Šmolík – Pašije podle Matouše aj.

21. 4. Zelený čtvrtek. V 17.00 mše svatá na památku posledního večere Páně.

22. 4. Velký pátek. V 15.00 křížová cesta v parku. Velkopáteční obřady v 17.00.

23. 4. Obřady velikonoční vigílie v 21.00.

24. 4. Boží hod velikonoční. Hudba při mši svaté v 9.00: J. N. Hummel – Missa in B ad. SHS, orchestr.

25. 4. Pondělí velikonoční. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. V 16.30 velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru.

DUCHOVNÍ PROGRAMY A KURZY V EXERCIČNÍM DOMĚ NA SVATÉ HOŘE V DUBNU A KVĚTNU 2011

Začátek	Konec	Název kursu	Exercitátor	Cena
11. 4. 2011 17.30 hodin	15. 4. 2011 8.00 hodin	„Uzdravení rodových kořenů“	P. Josef Michalčík CSsR	1510 Kč
9. 5. 2011 17.30 hodin	13. 5. 2011 8.00 hodin	„S Pannou Marií Svatohorskou I.“	P. Zdeněk Šilhánek CSsR	1510 Kč
20. 5. 2011 17.30 hodin	22. 5. 2011 13.00 hodin	Víkend se sv. Janem	P. Anton Verbovský CSsR	800 Kč
30. 5. 2011 17.30 hodin	3. 6. 2011 8.00 hodin	„Modlitba – základ života“	P. Josef Michalčík CSsR	1510 Kč

Přihlášky jen písemně na adresu: Římskokatolická farnost Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II – 591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz, nebo vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. DUBNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 4.		PO 4. 4.		ÚT 5. 4.		ST 6. 4.		ČT 7. 4.		PÁ 8. 4.		SO 9. 4.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	380	425	384	429
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	381	427	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Nešpory:														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	379	424	382	428
Ant. ke kant. P. M.	362	404	366	409	369	413	373	417	376	421	379	424	383	428
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	379	425	383	428
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 3. 4. – 4. neděle postní

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 5,8–14

Ev.: Jan 9,1–41

Slovo na den: *Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?*

Pondělí 4. 4. – připomínka

sv. Izidora

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Jan 4,43–54

Slovo na den: *Uvěřil slovu a šel.*

Úterý 5. 4. – připomínka

sv. Vincence Ferrerského

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin*

zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.)

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Slovo na den: *Vstaň!*

Středa 6. 4. – ferie

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Jan 5,17–30

Slovo na den: *Nehledám vůli svou.*

Čtvrtek 7. 4. – připomínka sv. Jana

Křtitele de la Salle

1. čt.: Ex 32,7–14

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Jan 5,31–47

Slovo na den: *Slávu od lidí nepřijímám.*

Pátek 8. 4. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22

Ž 34(33),17–18.19–20.21+23

Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroutené srdce.*)

Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Slovo na den: *Ne veřejně, ale potajmu.*

Sobota 9. 4. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)

Ev.: Jan 7,40–53

Slovo na den: *Luza, která nezná zákon.*

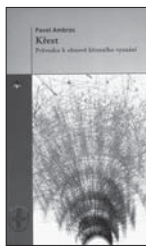
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**KŘEST • PRŮVODCE K OBNOVĚ
KŘESTNÍHO VYZNÁNÍ**

Pavel Ambros

Průvodce postní dobou pro dospělé přibližuje každému křesťanu podstatu obnovy křestního vyznání. Praktický návod, jak v šesti krocích prohlubovat osobní víru, vychází z bohatství křesťanské tradice Východu i Západu, z Bible a liturgie. Obsahuje podněty spirituálně vnímavým lidem, především mladým rodinám, katechumenům, nedávno pokřtěným, mládeži, kněžím a farnostem. Poslouží každému, kdo chce hlouběji porozumět svému křtu a postoupit o krok dále k ryzímu křesťanství.

Refugium Velehrad-Romas.r.o. • Váz., 130x205 mm, 264 strany, 250 Kč

MODLITBA ARGENTINSKÝCH NOCÍ

Marek Vácha

Novinka od oblíbeného autora, katolického kněze Marka Orka Váchy.

„Nebudu nikdy dobrým teologem, pokud budu jen studovat názory jiných, psát vybroušené rešerše a nikdy nepocítím žízeň živé bytosti po Bohu. Pokud budu svět zkoumat jen z vnějšku, jako nezávislý a nezaujatý novinář, nikdy jej nepostihnu. Životem procházíme dnes tak, jako se v sobotu procházíme po zoologické zahradě. Takto se ale s Bohem nikdy nesetkám; jako nezainteresovaný turista, který si během své životní vycházky po Zemi sem tam zmáčkne spoušť a vytvoří fotografii. Jsem vášnivá bytost, toužící a hladovějící po Bohu, toužící nalézt smysl věcí, jsem uvnitř světa, nikoli mimo něj.“

Cesta • Váz., 116x160 mm, 175 stran, 159 Kč

PODVOD MAGIE

Leoluca Pasqua

Poslední dobou jsme svědky mimořádné přitažlivosti magie pro naše současníky, křesťany mnohdy nevyjímaje, zvláště když se magické teorie i praktiky zahalí do hávu spirituality, psychologie nebo alternativní medicíny. Studie italského autora je pozoruhodná svou střízlivostí, ale i jasností rozlišování, které vychází nejen z praxe exorcisty, ale ze solidní znalosti filosofického pozadí magie, křesťanské teologie i náboženské psychologie. Právě nabídka srozumitelných kritérií rozlišování je asi největším přínosem předkládané knihy.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 137x195 mm, 103 strany, 139 Kč

BOŽÍ VOLÁNÍ

Philippe Madre

Mnoho křesťanů hledá své místo, své povolání, přeje si něco učinit se svým životem, pro Ježíše a s Ježíšem. Bůh volá... Ale jak? Tato kniha sama o sobě nedokáže činit divy. Neobsahuje návod, jak zaručeně rozpoznat své vlastní povolání, ani nezbavuje nutnosti osobního růstu či naslouchání Boží moudrosti. Vybízí k jakési dosavadní životní bilanci a skrze ni k otevření se Božímu světlu.

Paulinky • Brož., 117x175 mm, 128 stran, 125 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.